ANT

Haftalık Dergi • 24 Mart 1970 • Sayı 169 • 150 Krş

DEVRİMCİ ÇABAMIZI İŞÇİ - KÖYLÜ YIĞINLARA YÖNELTELİM

•biri •

15 mart

□ Boykot suç değil

Nevşehir'de boykota katılıp da davasına bakılan 47 öğretmen hakkında Nevşehir Asliye Ceza Mahkemesi, «Boykot ve teşviki suç değildir» kararını vermiştir. Kararda boykot, «Kendilerine haklı ve hukuki isteklerinin yerine getirilmemesini kınayan kimselerin bu isteklerinin yerine getirilmesini sağlamak amacıyla başvurmak zorunda kaldıkları bir protesto, bir direnme hareketi» şeklinde tanımlandıktan sonra, şöyle denilmektedir: «Yasalarımızda boykotu suç sayan bir hüküm yoktur. Öğretmen boykotu, eğitim ve öğretim sisteminin uygulanması, yabancı eğitim uzmanlarının uzaklaştırılması, bir sömürü konusu olan özel okullarının devletleştirilmesi... v.b. ulusal hedefleri olan, emperyalizme ve sömürüye karşı yönetimi, ilgilileri ve halkımızı uyarmayı amaçlayan, anayasanın 20. maddesine tamamen uygun, bilinçli, ölçülü, cesur bir direnme ve protesto eylemidir. Bu eylemden ötürü öğretmenleri cezalandırmak, demokrasimizi ve anayasamızı inkar etmektir.» TÖS Hukuk Bürosu Müdürü Nevzat Helvacı ve C. Savcısı Edip Adil Ergün'ün mütalaalarına uygun olarak yargıç Erol Arıca'nın verdiği bu devrimci karar, tutucu çevrelerde şok tesiri yaratmıştır.

Gandhi'ye ANT'ın kitabı

Hindistan Hükümeti'nin çağrılısı olarak Hindistan'a giden Mehmet Barlas, Ali Sirmen, Kayhan Sağlamer, Ahmet Şükrü Esmer ve Mehmet Ali Kışlalı'dan kurulu gazeteciler heyeti, ziyaretleri sırasında Hindistan Başbakanı Bayan İndra Gandhi ile de görüşmüşlerdir. Türkiye gazetecileri, görüşmeleri sırasında, Bayan Gandhi'ye, babasının Mehmet Emin Bozarslan tarafından türkçeleştirilip ANT tarafından «SOSYAL DEVRİMLER, ULUSAL SAVAŞLAR» adı altında yayınlanan kitabını hediye etmişlerdir.

□ Barış Gönüllüleri

Devrimci güçlerin gösterdiği tepki karşısında, Türkiye'deki Barış Gönüllüleri'nin huzuru kaçmıştır. Gazi Eğitim Enstitüsü'nde görevli arkadaşlarının çekilmek zorunda kalmasından sonra Ankara'da örgüt başkanı Corey'in başkanlığında bir toplantı yapan Barış Gönüllüleri, isteyen Barış Gönüllüsü'nün Amerika'ya dönmesine karar vermişlerdir. Yalnız bu konuda kesin bir karar ancak Amerikan yetkilileriyle Türkiye Dışişleri Bakanlığı arasındaki görüşmelerden sonra alınabilecektir. Bilindiği gibi, Amerika'daki örgüt merkezinin tavsiyesi üzerine, Türkiye Dışişleri Bakanlığı, barış gönüllülerinin kalkınma ve planlama projelerinde görevlendirilmesi eğilimi göstermiştir.

16 mart

□ Brezilya Gerillaları

Brezilya'da devrimci gerillacılar, beş siyasi tutuklu ile üç çocuğun serbest bırakılmasını sağlamak üzere Japonya'nın Sao Paulo'daki konsolosu Nobuo Okuchi'yi kaçırmışlardır. Bunun üzerine Brezilya makamları, Shizuo Ozawa, Diogenes Guerra, Otavio Angello, Mere Marina Borges Soares ve Damaris Lucena adındaki devrimcilerle üçü çocuğu serbest bırakmak zorunda kalmıştır.

□ TİP ve İnönü

İnönü'nün ikili anlaşmalarla ilgili beyanatı üzerine TİP Genel Başkanı Şaban Yıldız şöyle demiştir: «İnönü her köşeye sıkıştırıldığını hissettiği her durumda yaptığı gibi, bu sefer de «aşırı sol» suçlamasına sığınmağa kalkıyor. Evet biz, TİP, İnönü'yü ve CHP'yi Türkiye'nin kapısını Amerikan emperyalizmine ilk açmış olmakla suçluyoruz. Hele «ülkenin savunması ile münasebetini kesmiş insanlar böyle düşünceklerdir» sözlerini aynı ile İnönü'ye iade ederiz. Türkiye'nin savunması ile münasebetini kesmiş olanlar, milli bağımsızlık ve egemenliğimizden bir mirasyedi düşüncesizliğiyle böylesine tavizler vermiş ve milli savunmamızı bugünkü açmazlara getiren yola sokmuş olanlardır; yani başta İnönü'nün kendisidir.»

□ Sovyet filosu

Akdeniz'deki Sovyet Filosu'nun, 6. Filo'ya eş bir güce ulaştığını NATO da resmen kabul etmektedir. NATO çevrelerinin verdiği bilgilere göre, halen Akdeniz'de 52 Sovyet savaş gemisi bulunmakta olup bunlardan 13'ü denizaltıdır.

□ MHP komandoları

Uzun süreden beri ortalıkta görünmeyen MHP komandolar, Erciyas dağı eteklerinde ve diğer kamp yerlerinde yaptıkları kış eğitimini de tamamlamışlardır. MHP yöneticileri, komandoları sokağa dökmenin sadece Süleyman Demirel'in işine yaradığını belirterek şimdilik sessiz sedasız eğitim yapmak suretiyle ileriki günlere hazırlandıklarını söylemektedirler.

17 mart

□ Silahlanma yarışı

Amerikan Silahsızlanma Ajansı tarafından yayınlanan istatistiğe göre, dünya devletleri 1969 yılında silahlanma için 200 milyar dolar harcayarak bir rekor kırmışlardır. Bir yılda Varşova Paktı silahlanma için 63 milyar harcarken, NATO 108 milyar, Sovyetler Birliği 56 milyar harcarken, ABD 82 milyar dolar harcayarak Batının tecavüzi niyetlerini açığa vurmuşlardır.

□ Tütün savaşı

Ege Tütün Piyasası faciasından sonra, Karadeniz ekici tütün piyasasında da köylü kan ağlamıştır. Piyasayı sözümona 18 Lira baş fiyatla açan Tekel üreticiyi koruma görevini yine yerine getirememiş, hemen o gün öğleden sonra fiyatlar 12 liraya kadar düşmüş, Tekel'den başka alıcı da bulunmadığından çoğu üretici daha sonra 4 Lira'dan elinden çıkarmak zorunda kalmıştır. Tütün maliyetinin yüksek oluşu, beş tütün ihracatçısının bozuk düzenden yararlanarak yok bahasına tütün kapatmaları, banka, kooperatif ve tefeci borçları dolayısıyla esasen yıkım içinde bulunan ekicilere, Tekel Bakanı Ahmet İhsan Birincioğlu adeta alay edercesine şunları söylemiştir: «Tütüncülük yapmak yerine iki inek beslesenIz daha iyi edersiniz. Tütün geçim kaynağı olmaktan çıkmıştır. Çay üreticisini durumu da sizin gibidir.»

□ Oteli bastılar

Türkiye'de sağlık sorunu hiçbir şekilde *çözülememişken* ve milyonlarca vatandaş bakımsızlıktan kırılırken lüks salonlarda «Tıp bayramı» adı altında faşingler düzenlenmesi devrimci gençlikte büyük tepki yaratmıştır. Ankara'da Büyük Ankara Oteli'nde verilen Tıp Balosu, devrimci gençlerden bir grup tarafından basılmış ve «kapitalistler eğlencesi» protesto edilmiştir.

□ "Maskeler düşmüştür„

Demirel Hükümeti'nin güvenoyu alması üzerine İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık ve Mühendislik Fakültesi Öğrenci Birliği Başkanı Ersin Kaya, bir bildiri yayınlayarak, «Hükümetin güvenoyu almasını sağlamak için yapılan pazarlıklar ülkemizdeki güdük biçimsel demokrasinin maskesini düşürmüş, gerçek yüzünü göstermiştir. Filipin demokrasiciliğinde her şey emperyalizmin ve bir avuç egemen sınıf mensubunun çıkarına işler. Türkiye'deki Filipin demokrasisi ergeç iflas edecektir.» demiştir.

18 mart

□ İsrail'in küstahlığı

Türkiye Hükümeti'nin Ortadoğu konusundaki kararsız ve çekingen politikası dahi siyonist İsrail'i tatmin etmemekte, «tarafsızlık» görüntüsü altında açıkça İsrail'in tutulması istenmektedir. Nitekim, İsrail Dışişleri Bakanı Eban, Birleşmiş Milletler'de son defa «Filistin ulusunun meşru haklarının tanınması» ibaresini taşıyan Arap karar tasarısının Türkiye tarafından desteklenmesi karşısında ateş püskürmüş, «Türkiye Ortadoğu'da barışın kurulması konusunda önemli bir rol oynayabilir. Fakat Türkiye'nin Birleşmiş Milletler'in son toplantısındaki tutumu İsrail'ce tasvip edilmemiştir,» demiştir.

□ Fin seçimleri

Finlandiya'da solcu partilerin «tutucu» partilerden pek de farklı olmayan bir sosyal demokrat politika izlemleri yüzünden yapılan son seçimlerde sol koalisyonu kayıplara uğramışlardır. Sosyal Demokratlar 3, Komünistler 12, Merkez Partisi 10 sandalye kaybetmiş, buna karşılık Muhafazakar Parti 9, evvelce mecliste sadece başkanı bulunan Küçük Köylü Partisi ise 17 sandalye kazanmışlardır.

□ İBİB'in afişleri

Zonguldak'ta beş yıl önce şehit edilen işçi Mehmet Çavdar ile Satılmış Tepe'yi anmak üzere İstanbul Bölgesi İşçiler Birliği'nin hazırladığı afişleri Halıcıoğlu'nda asan dört genç polis tarafından yakalanarak «komünizm propagandası» iddiasıyla adliyeye verilmişlerdir. İşçi sınıfının devrimci mücadelesinde yeralırken yakalanan Serdar Polat, Hasan Ovalı, Hüseyin Hazım Özdemir ve Selahattin Doğan hakkında ertesi gün sağcı gazetelerde «Kızıl İhtilal Özlemcileri, ihtilal ve komünizm beyannameleri dağıttılar» şeklinde kasıtlı yayınlar yapılmıştır.

En fakir ülke

Avrupa Ekonomik İşbirliği Teşkilatı'nın açıkladığına göre 22 üye ülke arasında en fakiri, fert başına 350 dolarlık gelir ortalaması ile Türkiye'dir. 530 dolarla Portekiz, 770 dolarla İspanya Türkiye'den daha ileri durumdadır.

19 mart

☐ İllede devalüasyon

Türk heyetinin de iştirakiyle Paris'te toplanan Türkiyeye Yardım Konsorsiyumu, Türkiye'nin bir an önce devalüasyona gitmesi için ısrarda bulunmaktadır. Konsorsiyuma dahil ülkeler ekonomik gidişten memnun olmadıklarını belirtmekte, Amerikan yardımının da kısılmasını dikkate alarak başvurulabilecek başlıca tedbirlerden biri olarak «devalüasyon»u görmektedirler.

☐ Sihanuk'a darbe!

Uzakdoğu'da Vietnam ve Laos halklarının emperyalizme ve işbirlikçilerine arka arkaya kahredici darbeler vurmaları üzerine Amerika yeni bir komplo düzenlemiş ve uzun süreden beri tarafsız bir politika izleyen Kamboçya Devlet Başkanı Sihanuk'a darbe yaptırmıştır. Sovyetler Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti'ne yaptığı ziyaret sırasında Sihanuk Meclis kararıyla bu görevden uzaklaştırılmış, yerine Ceng Heng'i getirmiştir. Amerikalı senatör George S. McGovern, «Amerika'nın Kamboçya'daki sağcılarla birlikte bazı manevralara karıştığına dair haberler almıştık» demiştir. Darbeden sonra dahi Pekin'de devlet başkanı protokolü ile karşılanan Prens Sihanuk, Sovyetler Birliği veya Çin'de «sürgün hükümeti» kuracaktır. Sovyet yayın organları, Kamboç darbesinden CIA'nın parmağı olduğunu yazmışlardır.

20 mart

☐ Kıyımı protesto

Fransız Öğretmenler Sendikası, TÖS'lü öğretmenlere yapılan baskıları, Türkiye'nin Fransa Büyükelçiliği aracılığı ile protesto etmiştir. 12 Ocak 1970 tarihini taşıyan protesto mektubunda, «Türk öğretmenlerinin çok zor hayat ve çalışma koşulları altında olduğunu biliyoruz. Türkiye öğretmenleri, işçileri ve demokratlarına direnme eyleminde ve savaşında başarılar dileriz» Öte yandan TÖS Malatya Şubesi de bir bildiri yayınlayarak, Darende'de emperyalizm uşaklarının bir okulu tahrip edip öğretmenleri öldürmek istemesi üzerine bir bildiri yayınlamıştır. Bildiride şöyle denilmektedir: «Bütün bu gayri milli hareketler, emperyalizm - işbirlikçi ittifakının, halkın uyanışını engellemek, ortaçağ karanlığında bırakarak kendi sömürüsünü sürdürmesi içindir. Vatandaş... Yurdun dört bir yanını saran imam hatip okulları, islam enstitüleri, kuran kursları ve nurculuk, süleymancılık, ticanilik gibi inanç örgütleriyle seni istismar etmek istiyenlere karşı uyanık ol».

Toplatılan kitap

Bilim ve Sosyalizm yayınevi tarafından yayınlanan, ideolojik savaşla ilgili Çin resmi belgelerinden meydana getirilen «Bütün Dünya İşçileri Birleşiniz» kitabı toplatılmıştır.

21 mart

☐ Genç kendini yaktı

İstanbul ve Ankara üniversiteleriyle birlikte Atatürk Üniversitesi'nde de direniş sürdürülmektedir. Sınav yönetmeliği konusunda Ziraat Fakültesi öğrencilerinin düzenlediği foruma katılmayan öğretim üyelerini protesto etmek üzere Ziraat Fakültesi son sınıf öğrencisi Müslim Seval, herkesin gözü önünde başına benzin dökerek «Yaşasın sosyalist Türkiye» diye bağırdıktan sonra kendisini yakmıştır. Gencin ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılmasından sonra öğrenciler Rektör ve Dekanın odalarını basmışlardır. Üniversite 24 Mart'a kadar tatil edilmiştir.

☐ Günçe beraat etti

Senato kısmi seçimleri sırasında Türkiye İşçi Partisi adına yaptığı propagında konuşmaları sırasında hükümete hakaret ettiği iddiasıyla iki yıldan beri 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanmakta olan Ali Ersin Günçe son duruşmada beraat etmiştir.

☐ Yunanistana yardım

Ege bölgesinde buhran şiddetlenir ve Türkiye ile Yunanistan arasındaki silahlanma yarışı hızlanırken, Amerikan emperyalizmi açıktan açığa taraf tutarak Yunanistan'a ağır silah sevkiyatını artmıştır. Yunanistan'a ağır silah bakımından uyguladığı ambargoyu sözümona bir defaya mahsus kaldıran Amerika, tepkili uçaklar ve iki mayın tarama gemisi ile çeşitli ağır silahlar vermiştir.

GÖZ GÖRE — YALÇIN ÇETİN

"VATAN KURTARAN ASLAN"

HAFTANIN YORUMU — DOĞAN ÖZGÜDEN

Pasifizm değil, eylem !

TÜRKİYE'de devrimci eylemlere karşı misli görülmemiş bir karalama kampanyası açılmıştır. Emperyalizmin ve işbirlikçi kapitalizmin kontrolundaki kitle haberleşme araçları, başta devrimci gençliğin demokratik sokak hareketleri olmak üzere, her türlü devrimci eylem karşısında aşırı tepki göstermeyi, kitleleri de bu yolda şartlandırmayı görev saymaktadır. Son olarak, büyük bir tiraj gazetesinde, El Feth'te çarpışan gençlerle ılgili bir yazı serisi yayınlanmış ve henüz duruşmaları başlamadığı halde bu gençler kamuoyunda en ağır şekilde suçlandırılmıştır. Bu suçlamalar yapılırken, gençliğin emperyalizme karşı savaşmaktan dolayı suçlandırılamayacağı ve kanunsuz zorbalıklar karşısında gençliğin silahlanmakta haklı olduğu yolunda ANT'ta yaptığımız yayınlar da delil olarak gösterilmiş, adeta enternasyonal desteklerle ülke çapında faaliyet gösteren bir sabotaj şebekesi imajı yaratılmak istenmiştir. Yurt dışında yapmadığı rezillik kalmamış uluslararası dolandırıcıları, binbir mirasyedinin kucağından artakalmış müseccel fahişeleri, siyonizmin maskeli maşalarını kamuoyuna «Müthiş Türkler» diye lanse eden bir gazetenin, Ortadoğu'da emperyalizmi ve siyonizmi kahretmek için savaşan vatanperver, mert insanlara kara çalmasına neden şaşmalı? Hele mesele sınıfsal açıdan ele alınırsa...

AMA, gençliğin devrimci eylemlerini karalayanlar, sadece işbirlikçi çevreler değil... Sol çevrelerden de devrimci gençlik eylemlerine, hem de «devrimcilik» adına eleştiri ölçüsünü de aşan suçlamalar yöneltilmektedir. Evet, devrimci gençlik eylemlerinin zaman, mekan ve biçim olarak eleştirisi mutlak surette yapılmalıdır. Özellikle hareketin kitle bağı kurup kuramadığı, gerçek devrimci sınıf olan işçi sınıfına ve onun temel müttefiki köylülüğe yönelip yönelmediği konusunda eleştiri, özeleştiri asla ihmal edilmemelidir. Ne var ki, soldan gelen eleştirilerin de bir kısmı, bu eleştiri fonksiyonunun ötesinde, ya mutlak bir pasifizmin yada hareketin kontrolunu elden kaçırmış olmanın ifadesidir. Devrimci mücadeleyi bir tekke dervişi edasıyla rahat salonlarda, meclis koridorlarında «sosyalizm» zikrederek pineklemekten ibaret sayanlar, elbette kendi çaplarını aşan her türlü eylemin karşısında olacaklar, sol adına sola ihanet etmekten çekinmeyeceklerdir. Öte yandan, daha geçen yıla kadar «Nerede hareket orada bereket» diyerek gençleri diledikleri yere sürebileceklerini zanneden bir kısım küçük burjuva kuyrukçuları da, kontrolün artık ellerinden çıktığını görünce, yıllardır kıskançlıkla sahip çıkar göründükleri devrimci gençlere «Foko'cu» suçlamasını yöneltmekte tereddüt etmemişlerdir...

DEVRIMCI eylemlerinden dolayı gençliğe yöneltilen suçlamaların en ciddi görüneni ise, «Faşist diktayı davet etme» ihtimalidir... Yıllardır küçük burjuvazinin sadece devrimci yanını görmek, tutucu yanını hiç dikkate almamak körlüğü içinde sürüklenen kuyrukçuları dahi dehşete düşürecek bir «faşist dikta» tehlikesi bugün belirmiştir. Ancak, bu faşist dikta gelecekse, gençliğin sokak eylemlerinden dolayı değil, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarları öyle emrettiği için gelecektir. Çünkü, Türkiye'nin ekonomik, sosyal durumu ve dış gelişmeler, bugüne kadar gizliden gizliye sürdürülen faşizan uygulamanın açık bir kaba faşizme dönüşmesini emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarları açısından zorunlu kılmağa başlamıştır. Bu ortamda, devrimci gençler üniversite kapısından dışarı adım atmasalar da, başlarını o medrese kokan kitaplarından kaldırmasalar da, sabah akşam rektörlerin, dekanların, profesörlerin önünde gerdan kırıp el öpseler de, eğer ekonomik ve sosyal koşullar zorluyorsa, kaba faşizm gelecektir. Bahane mi? İşte burjuva politikacılarının kendi kepazelikleri, işte Kıbrıs rezaleti... O da yetmezse, gizli servislerin bir işaretine bakıp pusuda av köpekleri gibi bekleyen fedailer ne güne duruyor? Bu ortamda, devrimcilere düşen görev, pasifizm pısırıklığı değil, aksine kitle bağlarını asla ihmal etmeden, kaba faşizm döneminde de etkin olacak «Devrimci Halk Muhalefetini» oluşturmak, güçlendirmektir.

Gençliğin devrimci çabasını işçi - köylü yığınlarına yöneltelim!

G. TEKİN

Gençliğin devrimci ateşini işçi ve köylü yığınlarına yöneltelim.

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonunun düzenlediği BAĞIMSIZLIK *HAFTASI* 16 Mart 1970 Pazartesi günü başladı. Hukuk Fakültesi 1 No'lu anfide düzenlenen ilk forumda, bağımsızlık savaşımızın genel çizgileri üzerinde konuşmalar yapıldı. Devletler Hukuku profesörü Edip Çelik yaptığı konuşmada Süleyman Demirel Hükümetinin ikili anlaşmaların düzeltilmesi adı altında halkı kandırdığını belirtti ve anlaşmalarda yapılan şekli değişikliklerin özde hiç bir değişiklik getirmediğini açıkladı. Gençlik liderleri bağımsızlık savaşının yeni boyutlara ulaşarak günden güne güçlendiğini işçi ve köylü yığınlarının önümüzdeki düşmanı seçerek bilince erişme yolunda olduklarını söylediler. Son buhranın bir hükümet buhranı değil bir rejim buhranı olduğu da belirtildi.

Forumu izleyen ikibinden fazla öğrenci daha sonra bağımsızlık savaşının şehitlerinden Taylan Özgür'ün vurulduğu Beyazıt Meydanı'na çıkarak saygı duruşunda bulundular.

Bağımsızlık savaşımızın sloganlarıyla sokakları dolduran gençler daha sonra Sultanahmet meydanına kadar yürüdüler.

Bağımsızlık Haftası açılmasına varan devrimci gençliğin anti - emperyalist mücadelesi, daha önce cumartesi günü Ankara'da ilk meclis binasına yapılan yürüyüşle yeni bir anlam kazanmış bulunuyordu.

Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nin önünde düzenlenen foruma 2000 kadar öğrenci katılmış, daha sonra bu topluluk kurtuluş savaşı yıllarında Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin 1920'de ilk toplandığı eski meclis binasına *yürüyüşe geçmişti. Eski meclisin* halen müze olan binası ile CENTO teşkilatının şimdi içinde çalıştığı binanın önünde polis olağanüstü güvenlik tedbirleri almıştı.

Öğrenciler müzenin önüne gelince aralarında seçtikleri bir heyeti içeri gönderip bayrak çektirmişler, sonra da **«Mustafa Kemal'in yürüttüğü milli kurtuluş savaşımızın başarıya ulaşması için 23 Nisan 1920'de ilk toplantısını yapan TBMM, onurlu bir ulusun parlamentosuydu.»** diye başlayan bir duyuruyu okumuşlar, halkın meclisi olarak burayı tanıdıklarını belirttikten sonra **«Emperyalizm, kapitalizm, gerici parlamantarizm, sömürü ve gericilikle mücadele edeceklerine»** andiçmişlerdir. Bu eylemden sonra Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu Genel Başkanı Attila Sarp, «halkı ve orduyu isyana teşvik» iddiasıyla tutuklanmıştır. Buna rağmen, gençliğin anti - emperyalist hareketi durdurulamamıştır.

Gençlik "Demokratik Halk İktidarı„ istiyor

Bağımsızlık haftası boyunca yayınlanan bildirilerde ve yapılan konuşmalarda devrimci gençler Demokratik Halk İktidarı istediklerini belirtmişlerdir. Fen Fakültesi konferans salonunda yapılan forumda konuşan öğrenci liderleri anti emperyalist mücadelemizi değişik açılardan inceleyerek anti emperyalist mücadelenin teorik boyutlarını geliştirmeye çalıştılar. Bir türlü doğru bir çözüm yolu bulunamadığı gerekçesiyle yıllardır sürdürülen Kıbrıs meselesi hakkında en doğru yorumu Kıbrıslı bir öğrenci yaptı: Kıbrıs meselesinin çözüm yolunun Kıbrısta yaşayan Türk ve Rum halklarının emperyalizme karşı orta doğu devrimci çemberi içinde verecekleri kurtuluş savaşında yattığını belirten öğrenci, diğer konuşmacılar tarafından da desteklendi. Diğer konuşmacılar teknolojik emperyalizm, emperyalizmin kültürümüzdeki etkileri konularında konuştular. İktisat Fakültesi Talebe cemiyeti adına konuşan Sıtkı Coşkun, bağımsızlık ve demokras kavgamızın tüm ortadoğu halklarının emperyalizme karşı verdikler savaştan ayrı düşünülemiyeceğini belirterek özetle şunları söyledi: «Orta doğu halklarının devrimci pratiği onlara ortak bir sonucu göstermiştir. Bu radikal küçük burjuvazinin öncülüğün deki anti emperyalist mücadelenin e ninde sonunda başarısızlığıdır. Bu nedenle dir ki: bütün orta doğu ülkelerinde emperyalizme karşı en tutarlı ideoloji olan proleter ideolojisi boy vermekte, Marksist - leninist örgütler devrimci harekete ağırlıklarını koymakta ve önderlik için mücadele etmektedirler. Bunun en somut örneği El Fetih'in yanında boy gösteren işçi ve köylü yığımlarına dayanan marksist leninist Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi (FDHKC)dir. Demi de belirtildiği gibi Kıbrıs meselesini ya

Bağımsızlık Haftası

SAĞCILAR TARAFINDAN VURULAN İKİ GENÇ
— Emperyalizm uşakları «Bağımsızlık» istemiyor —

BÜYÜK bir dikkatle sahneye konan Diyarbakır Olayı'ndan sonra hakim sınıfların politik temsilcisileri, *aralarındaki menfaat çatışmalarını* palyatif tedbirlerle geçiştirip devrimci gençliğe karşı yeni terör uygulamalarına giriştiler.

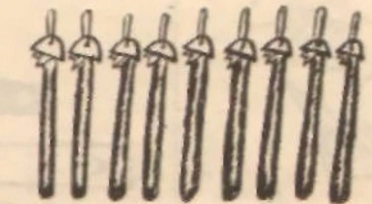
Devrimci gençliğin geçtiğimiz hafta içinde başlattığı «Bağımsızlık Haftası»nı eyleme girmek için fırsat bilen hakim sınıflar ve onların kiralık katilleri, Ankara'da beş devrimci genci kurşunladılar.

Olayların ilki 18 Mart günü Ankara Yüksek Öğretmen Okulu'nda meydana gelmiş, okulu basan 500 kişilik sağcı bir grupla devrimci öğrenciler bir saatten fazla taş, sopa ve silahlarla çatışmışlardır. Çarpışma sırasında Hüseyin Ünal ve Süleyman Özmen adındaki devrimci öğrenciler kurşunlarla ağır bir şekilde yaralanmışlardır. (Yaralanan öğrenciler, dergimizin matbaaya verildiği saatlere kadar komadaydılar ve durumları ağırdı. Doktorlar, yaşasalar bile, kısmi bir felçten kurtulamayacaklarını söylemişlerdi.)

Olaydan sonra açıklama yapan öğrenci temsilcileri ve okul yöneticiler, okulun İlahiyat Fakültesi'ne mensup bir kısım sağcı tarafından basıldığını bildirmişler, «Okulumuz bundan böyle bu çeşit bir baskına uğrarsa, binaları ateşe verecek ve sonuna kadar çarpışacağız» demişlerdir.

Yüksek Öğretmen Okulu'ndaki bu olaydan sonra Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'nde de, bir grup sivil polis okul kantininde çıkan tartışma sonunda üç devrimci öğrenciyi tabanca ile yaralamışlardır.

Geliştirilen tedhiş hareketlerinin hemen arkasından toplum polisleri, üniversite özerkliğini hiçe sayarak izinsiz Fen Fakültesi'ne *girmişler, kendilerine* engel olmak isteyen Dekan Rıza Çetik'i feci şekilde dövmüşlerdir. Rıza Çetik, Tıp Fakültesi'ndeki bir forumda yaptığı açıklamada, «İkazıma rağmen polis durmadı. Ve fakülteye girdiler ve beni dövdüler. Döven polisi yakaladım, ama on dakika sonra arkadaşları gelerek kurtardılar.» demiştir.

Olay sonrası gelişim ise tek kelimeyle komik cereyan etmiştir. Yenimahalle savcısı dekanı döven, izin almadan özerk üniversiteye giren polisler yerine dekan aleyhine soruşturma açmıştır. Açılan soruşturmanın gerekçesiyle dayak yedikten sonra dekanın kendisini döven polislerden birini odasında 10 dakika süreyle alıkoymasıdır.

Ankara Üniversitesi Senatosu, polisin tutumunu sert bir dille kınayarak, polisin çağırılmaksızın üniversiteye girmesini üniversite özerkliği ile bağdaşmayacağını bildirmişler ve dekana yapılan saldırıyı yermişlerdir.

Üniversite Asistanları Sendikası da, bir bildiri yayınlayarak Fen Fakültesi'ndeki olayların açık bir tertip olduğunu belirtmişler, ve bütün asistanları üç günlük bir boykota çağırmışlardır.

Öte yandan, İzmir'de gecekondu yıkımını protesto etmek için 45 üniversite öğrencisi, polis tarafından tutuklanmıştır. *Öğrencilerin tutuklanmasından* sonra galeyana gelen halk, «Öğrencileri isteriz» diye bağırmışlardır. Bu konuda bir açıklama yapan öğrenci liderleri, «Gecekonduları yıkılan vatandaşlarla haklı davalarında birlikte oluşumuz, polisin hoşuna gitmedi. Yıldırma tedbirleri bizi yıldıramayacaktır.» demişlerdir.

Çeşitli öğrenci olaylarının geliştiği, üniversite özerkliğine hakim sınıfların yeni darbeler indirmek peşinde oldukları bu günlerde, daha önce değişik sebeplerden başlayan boykot olayları, hızını artırarak sürmüştür.

Ankara'da çeşitli fakülte ve yüksek okullar yeniden boykota gitmişlerdir. İstanbul'da Teknik Üniversite'de bir süre önce başlayan boykot devam etmiştir. Edebiyat Fakültesi'nde boykota girişen ve isteklerini Dekanlığa ileten öğrenciler, 18 Mart çarşamba günü yaptıkları forumla Dekanlığın isteklerini kabule yanaşmadığını belirtmişler ve direnişlerinin kesin sonuç alana kadar süreceğini açıklamışlardır.

Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'nda «Bağımsızlık Haftası»na karşı çıkan sağcılarla devrimci öğrenciler arasında çatışma çıkmış, olaylar sırasında, sağcı öğrencileri himaye edip devrimci öğrencilere karşı faşist terör tedbirleri uygulayan Okul Müdürü Ayhan Doğan, paniğe kapılıp pencereden kaçarken düşüp yaralanmıştır.

Bu olaydan kısa bir süre sonra müdürden icazetli sağcı öğrenciler okulda kalmakta olan devrimci kız öğrencilere baskı yapmak istemişlerdir. 27 kız öğrenci sağcı öğrencilerin yurt

taksim ya ölüm zırvalamalarının ve bütün ırkcı şöven şartlanmaların ötesinde ortadoğu halklarının kurtuluşu açısından ve bilimsel sosyalizmin ışığından Kıbrıs Türk ve Rum halklarının savaşı olarak görmek gerekir. Doğru olan budur. Tek tek ortadoğu halklarının emperyalizme karşı mücadelesi pek bir şey ifade etmez. Bu açıdan en yakın uluslar arası görevimiz ortadoğu devrimci çemberini kurmak ve geliştirmektir. Emperyalizm akrebi ortadoğuda ancak ortadoğu devrimci çemberinin proleter ideolojisinin ışığında kurulmasıyla yenilebilir?»

Bağımsızlık Haftası üçüncü gününde Ankarada İzmirde ve yurdun diğer yerlerinde çıkan olaylarla bütünleşti. Teknik Üniversitede yapılan forumdan sonra öğrenciler Atatürk'ün Şişli'deki evine kadar yürüdüler. Birinci kurtuluş savaşımızın planlarının yapıldığı evin önünde İstiklal marşını söyleyen öğrenciler bağımsızlık andı içerek dağıldılar. O ana kadar ortalıkta görünmeyen polis daha sonra tek tek öğrenci avına girişti.

Genel çizgileriyle bağımsızlık haftası yurdun diğer yerlerinde de de çıkan öğrenci hareketleriyle bütünleştiği ölçüde anlam kazandı ve yaygınlaştı. Ortadoğu Devrimci Çemberi ve Demokratik Halk İktidarı sloganlarının temel slogan olduğu Bağımsızlık Haftasında, eksik olan kitlelerle bağların kurulması yolunda gösterilen çabaların yetersiz olmasıydı. Olayların kendiliğinden gelişiminin her türlü tertibe ve düzene müsait olması bile devrimci niteliğinin halktan yana oluşunun gizlenmez örtülmez bir şekilde ortaya çıkmasını engelleyemedi. Kitlelerle somut olarak bağlar kurulamadı. Eksiğimiz budur. Haftanın temel sloganları olan **Ortadoğu devrimci Çemberi, Demokratik Halk iktidarı, Milli demokratik devrim mücadelemiz ve Halk savaşı** sloganları ancak kitlelerle somut bağlar kurulabildiği ölçüde gerçek anlamlarına kavuşurlar. Yıllardan beri antiemperyalist mücadelenin ön saflarında savaşan devrimci gençliğin 69-70 yılları içindeki hareketleri de belirli kopukluklar disiplinsizlikler ve ani patlamalar içinde gerçekleşmekte, hakim çevrelerin gençliğe karşı baskı ve terörü ise (*hükümet buhranlarına ve saireye* rağmen, buhran sırasında keskin hasım olanların gençliğe karşı saf tutmakta yarış eder durumda olmaları yüzünden) bilinçli bir kararlılıkla sürdürülmektedir. Bağımsızlık haftası boyunca devrimci genç militanlar daha kendilerini yenilemiş ve daha kararlıydılar. Fakat kendi eleştirimizi bin defa da olsa yenilemekten bıkmayalım. Kitlelerle somut bağlar kurulamadı. Rejim buhranının işçi ve köylü kitlelerine en iyi anlatılabileceği zaman seçilemedi.

Gelecek yanlışların düzeltileceği hataların tekrarlanmıyacağı adı uzlaşma olmayan bir birliğin gerçekleştirileceği günleri taşımaktadır. Emperyalizm güçlüdür ama yokolma yolundadır. «Diyalektik ve tarihi materyalizm bize öğretiyor ki asıl önemli olan şey belli bir anda dayanıklı göründüğü halde şimdiden yokolmaya başlamış olan şey değil, belli bir anda dayanıklı görünmemesine rağmen yeni doğan ve gelişen şeydir. Çünkü ancak yeni doğan ve gelişen şey yenilmez.»

Gençliğin devrimci ateşini işçi ve köylü yığınlarına yöneltelim.

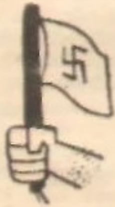
Savaşımızın gerçek sahiplerini ön safa çağıralım ve bunu gerçekleştirelim

Bağımsızlık Haftası'nda devrimci gençlerin yaptığı yürüyüşlerden biri

Ve Polis Terörü...

larına girerek kendilerine sarkıntılığa yeltendiklerini ileri sürerek güvenliklerinin sağlanması için valiliğe başvurmuşlardır.

Hatırlanacağı üzere, Yüksek Öğretmen Okulu'nda devrimci öğrenciler, bir süre önce Müdür Ayhan Doğan tarafından Fikir Kulübü kurdukları gerekçesiyle okuldan atılmak istenmişler, okulun satılmış cemiyeti çevresinde kümelenen sağcı öğrenciler okulu birçok defa işgal etmişlerdir. TDGF tarafından başlatılan «Bağımsızlık Haftası»nda da okul müdürü Ayhan Doğan ve sağcı öğrenciler okulda bir terör havası estirmek istemişler, fakat bu kez devrimci öğrencilerin kesin direnişiyle karşılaşmışlardır. Çıkan çatışma sonunda toplum polisi sadece devrimci öğrencileri yakalamış, fakat öğrenciler hakim tarafından serbest bırakılmışlardır.

Ankara Üniversitesi Yönetim Kurulu, polisin üniversiteye izinsiz girişini ve öğrencilere karşı girişilen terörü protesto etmek için üniversiteyi bir hafta süreyle kapatmıştır. Öte yandan öğretim üyeleri aynı gerekçeyle bir yürüyüş düzenlemişlerdir. Ege Üniversitesi öğrencileri Ankara ve İstanbulda arkadaşlarının giriştiği eylemleri *desteklemek için boykot* kararı almışlardır?

19 Mart sabahı İstanbul Teknik Üniversitesi polis tarafından basılmış ve arama adı altında tahribat yapılmıştır. Arama sırasında yurt yatakhanesinde bulunan 31 öğrenci nezarete alınmış. DMMA öğrenci Birliği Başkanı Targan Ülbeyli de üzerinde silah bulunduğu iddiasıyla tevkif edilmiştir.

Ayrıca son taşlaşma olaylarıyla ilgili olarak yakalanan 12 öğrenci mahkemeye sevkedilmişler bunlardan İbrahim Öztaş, Savaş Tuncaboylu, Alev Er, Mehmet Ali Yıldırım ve Ahmet Ayhan sorgularını yapan Nöbetçi mahkeme tarafından tutuklanmıştır.

Son olaylarla ilgili olarak İstanbul'a gelen İçişleri Bakanı Haldun Menteşeoğlu, emniyet müdürlüğünde bir basın toplantısı yaparak «Bütün müesseseler ve siyasi teşekkülleri anarşiye, kanunsuzluklarla mücadele asgari müşterekine davet ediyorum.» demiştir. Toplantı içerisinde kendisi yeni bir kanunsuzluk yaparak öğrenci eylemlerine katılanların kaldıkları yurtlarla alakalarını kesileceği tehtidini savuşmuştur. Devrimci öğrencilerin öldürülmesiyle ilgili olarak katilleri yakalayamıyanlar, devrimci öğrencilerin *bağımsızlık mücadelesini* terörle engelleme hareketine girmişlerdir.

Bağımsızlık haftası dolayısiyle Hukuk Fakültesinde düzenlenen açık oturumda devrimci gençliğin eylemleri tartışılmıştır. Çeşitli yerlerde düzenlenen forumlar ve yürüyüşlerle devam ettirilen Bağımsızlık Haftası. *Pazar günü yapılacak bir mi*tingle sona erdirilmiş olacaktır.

Ankara'da ilk Büyük Millet Meclisi binası önünde devrimci gençlik «Bağımsızlık Andı» içiyor.

Türkiye Halklarına Bildiri

Bağımsızlık Haftası'nda İstanbul Devrimci Doğu Kültür Ocağı şu bildiriyi yayınlamıştır:

«Çağımız, ezilen ulusların kurtuluş çağıdır. Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da ve Ortadoğu'da sömürülen halkların emperyalizme indirdikleri darbeler gün geçtikçe daha da şiddetlenmektedir.

«Emperyalizmin yerli işbirlikçileri, sömürülerini sürdürmek için Türkiye halklarını birbirlerine kırdırtmışlardır. Tarih boyunca yaşamış bir halkı asimil *ile jenositle yoketmek istemiş*lerdir. Hunharca katliamlara girişmişlerdir.

«Türkiye halklarının devrimci pratiğini hiçe sayarak bizleri örnek alan halkların devrimci zaferlerine utanmadan karşı çıkmışlardır. Ve de Türkiye'yi, Ortadoğu halklarının gözüne sokulan emperyalizmin maşası İsrail'i tanıyan ilk devlet yapmışlardır.

«Bu satılmış politikacılar, ülkemizi yakından ilgilendiren ve Ortadoğu'da sürdürülen bağımsızlık savaşlarına karşı da aynı tutum içindedirler.

«Artık dünyadaki ve özellikle Ortadoğu'daki mazlum halkların emperyalizme karşı bağımsızlık savaşlarında Türkiye halklarının da kesin yerlerini almaları gereklidir.

«Ortadoğu'da emperyalizme karşı verilecek savaş, **ORTADOĞU DEVRİMCİ ÇEMBERİ** içinde Türkiye halklarının gerçekten kardeşçe ve birlikte mücadeleleriyle kazanılacaktır.

«KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ VE ONUN YERLİ İŞBİRLİKÇİLERİ.

«KAHROLSUN FAŞİZM, ŞOVENİZM VE ASİMİLASYONİZM.

«KAHROLSUN SİYONİZM.

«YAŞASIN TÜRKİYE'DE, ORTADOĞU'DA VE DE TÜM DÜNYADA EMPERYALİZME KARŞI BAĞIMSIZLIK İÇİN SAVAŞAN MAZLUM HALKLARIN ZAFERİ.

«YAŞASIN TÜRKİYE HALKLARININ GERÇEK KARDEŞLİĞİ.

AFS'nin Türkiye Şubesi kapanıyor

Kültür emperyalizminin maskeli bir örgütü olan AFS'nin Türkiyedeki kolu Türk - Amerikan Field Servis Derneği, 29 Mart günü kongresini yapmaya hazırlanmaktadır. Geçmişte AFS programına katılmış, fakat bugün ulusal bağımsızlık bilincine varmış bir grup genç, bir buçuk yıldan beri bu programa karşı mücadele etmektedirler. Bu derneğe yıkıcı darbenin indirilmesi emperyalizme karşı mücadelemizde - küçük de olsa - bir başarı sayılacaktır. AFS'li devrimci gençler, kendileri gibi düşünen bütün üyeleri kongreye katılmaya ve derneği feshetmeye çağırmaktadırlar.

Yahya Han Formülü, yada Faşist Darbe!

Cumhurbaşkanı Sunay tehlikeli alakalar içinde mi? (solda); Başbakan Demirel darbecilerin kimler olduğunu biliyor mu?

ÜÇÜNCÜ Demirel kabinesinin, adam satınalma metodlarıyla yeterli çoğunluğu sağlayarak güvenoyu almasından hemen sonra Türkiye, göstermelik «kabine buhranı»ndan daha vahim bir bunalıma sürüklenmiştir.

Aslında bu köklü, buhran, kabine buhranından daha önce de vardı ve için için işlemekteydi. Ne var ki, Süleyman Demirel'in bizzat kendi eliyle yarattığı kabine buhranı bir süre için dikkatleri asıl ufunet noktasından başka yere kaydırmıştır.

Bugün Türkiye'nin egemen çevreleri bellibaşlı üç sorunla karşı karşıyadırlar:

1. Ekonomik durum adamakıllı bozulmuştur. Dış yardım imkanları da kısıldığı için, Türkiye'de daha dar imkanlara göre yürütülebilecek bir ekonomik politika izlenmesi gerekmektedir. Dış yardım imkanlarını kısmak zorunda kalan AID, Konsorsiyum gibi kuruluşlar, aylar**dan beri Türkiye'yi üç tedbire zorlamaktadırlar:**

a) Devalüasyon yapılması,

b) Yatırımların kısılması,

c) Kalkınma hızının düşürülmesi...

Gerek sermaye çevrelerinde, gerekse vatandaşların yaşantısında büyük sarsıntı yapacak bu tedbirleri, Demirel İktidar gibi zayıf bir iktidarın gerçekleştirmesi mümkün değildir.

2. Türkiye'de güçlenen anti - emperyalist hareket ve özellikle son zamanlarda Ortadoğu halklarının emperyalizme karşı verdikleri mücadelenin Türkiye'yi de içine almak istidaı göstermesi, emperyalizmi ve yerli işbirlikçilerini tedirgin etmektedir. Parçalanmış bir AP iktidarının değildir bu akımla başetmesi mümkün.

3. İşbirlikçi çevrelerin en büyük açmazı ise, Kıbrıs Sorunudur. Bugüne kadar emperyalizmin dümensuyunda bir politika ile Kıbrıs meselesini sağlama bağlayacaklarını zanneden burjuva politikacıları, Anglo - Amerikan emperyalizminin teşvik ve desteğiyle NATO'ya Akdeniz'de **«batmaz bir uçak gemisi»** sağlayacak **«ENOSİS»** planının gerçekleşmek üzere olduğunu görmüşlerdir. Buna karşılık Sovyetler Birliği «ENOSİS»e kesinlikle karşı olduğunu söylemektedir. Kıbrıs'ta fiilen **«Enosis»** gerçekleşirse - ki Yunanistan'dan gelen subayların Kıbrıs'ta sağcıları örgütlendirmesi, Makarios'a suikast teşebbüsleri yapılması, bu ihtimali kuvvetlendirmektedir - burjuva politikacıları ne yapacaklardır? Yunanistan'ı silahlandıran ve Enosis'i destekleyen Amerika ile göbek bağlarını koparıp Sovyetler'in desteğini alarak bir sıcak savaşa girebilirler mi? Girseler bile, Yunanistan'ı en modern ve güçlü şekilde silahlandıran albayların sırtını sıvazlayan Amerika, Türkiye'ye verdiği silahların Yunanistan'a karşı kullanılmasına izin verecek midir? Vermediği takdirde, böyle bir zillete boyun eğen iktidar kamuoyunda infiali nasıl önleyecektir.

Görülmektedir ki, egemen sınıflar, mevcut filipin demokrasisi kuralları içinde derme çatma iktidarlarla bunların üstesinden gelemeyeceklerdir. Hattâ, uzun zamandan beri tezgahlanan **«milli koalisyon»** yada **«AP-CHP koalisyonu»** gerçekleşse bile...

İşte bu çaresizlik içerisinde, emperyalizmin kızakta yatan öteki alternatifi, vaktinden önce gölgesini Ankara'nın üzerine düşürmüştür.

Yahya Han formülü yada faşist darbe!

Bu, Pentagon'un hazırladığı, ANT'ta iki yıl önce açıklanmış bulunan **«hiyerarşik darbe»** planıdır. Yani orduda hiçbir kademe atlamadan yukarıdan aşağıya emrü kumanda zincirini izleyerek gerçeştirilecek bir askeri müdahale ile Pakistan örneği bir **«başkanlık sistemi»** kurmak. (Bak: ANT, Darbe İhtimali var mı?, 17.9.1968, Sayfa 5).

Nitekim, koalisyonlu bir yönetim imkanının elinden kaçtığını gören CHP de, geçen hafta Parti Meclisi toplantısından sonra alarmı vermiştir: **«Kargaşalıktan yararlanarak iktidara gelmek isteyenler arasında, bir faşist darbe hevesine kapılan ve resmi görevlerini böyle bir heves uğrunda kötüye kullanan kimselerin de yeraldığı ihtimalini akla getiren belirtiler son günlerde artmıştır.»**

İnönü faşist darbeye özenenlerden kimleri kastediyor?

Bu ihtimalin artması yüzündendir ki, yıllardır küçük burjuvazinin asker kesiminden mutlak ve mutlak devrimci bir hareket sadır olacağını uman teorisyenler de geçen hafta büyük bir paniğe kapılarak faşist darbe tehlikesine dikkatleri çekmeğe başlamışlardır.

Önce 41'lerin ifşaatında yeralan, daha sonra **«sol kemalist»**ler tarafından dehşetle sözü edilen, **CHP Meclisi bildirisinde ise açık açık «faşist darbe» diye i**simlendirilen Yahya Han formülü, iç ve dış faktörlerin de zorlaması karşısında her an için yürürlüğe konulabilir.

Türkiye'nin Yahya Han'ı kim olur?

Bazı çevrelerde ısrarla söylendiği gibi, esasen ordunun başından gelmiş olan ve Çankaya'ya yerleştiği günden beri de genel sekreteri Albay Cihat Alpan'ın maharetli organizasyonu sayesinde ordu kademeleriyle irtibatını asla kaybetmemiş bulunan Sunay mı?

CHP Meclisi bildirisinde, **«resmi görevlerini böyle bir heves uğrunda kötüye kullanan kimseler»**den acaba Çankaya sakinleri mi kastedilmektedir?

Geçtiğimiz hafta kapanırken Ankara'da meclis koridorları, gazete büroları, lokaller, lokantalar, evler bu yolda hararetli bir tahmin faaliyetine sahne olmaktaydı.

Yahya Han formülü uygulanır, yani faşist bir darbe gerçekleşirse, buna karşı takınılacak devrimci tavır ne olmak lazımdır?

Yıllardan beri «milli demokratik devrim», «milli demokratik hareket» yada «kemalist devrim» diye körü körüne küçük burjuva kuyrukçuluğu talim etmiş olanlar, bunu düşünemeyecek kadar şaşkınlık içerisindedir. Küçük burjuvazinin acem kılıcı gibi iki yanlı olduğunu nazari olarak bildikleri halde, fiilen tek tarafını görmekte direnenlerden, kılıcın öteki yanı görününce şaşkınlığa kapılmamalarını, tutarlı bir öneri getirmelerini beklemek esasen safdillik olur...

Proleter ideolojisini benimsemiş sosyalistlere bu kritik anda düşen görev, bilimsel sosyalizmin rehberliğinde asla duygu ve heyecana kapılmadan doğru tahliller yaparak, kitleleri **«devrimci halk muhalefeti»** için ısrarla uyarmak, örgütlendirmekdir.

Devrimci misyonları, sosyalistlere, bu konuda tek gün, hattâ tek saat bile kaybetmemelerini emretmektedir.

ÇAĞLAYANGİL Kıbrıs çıkmazında!

Küpeli "Gizli Kominist Cemiyet" kurmaktan yargılanacak

Devrimcilere karşı terör tedbirlerini artıran iktidar, 19 yıldan beri hiç işletilmeyen Türk Ceza Kanunu'nun faşist 141. maddesini de harekete geçirerek, eski FKF Genel Başkanı Yusuf Küpeli hakkında **«gizli komünist cemiyeti kurmak»** iddiasıyla dava açtırmıştır.

Küpeli'nin avukatı Halil Çelenk, 1951 - 52'de İstanbul'da aynı maddeden 167 kişinin yargılandığını, o zamandan bu yana bu maddeden hiç kimsenin kovuşturmaya uğramadığını belirtmiştir. Aylardan beri tutuklu bulunan Küpeli hakkında açılan davada delil olarak bir evdeki toplantıda Küpeli'nin yaptığı konuşma gösterilmektedir.

Küpeli'nin davası, terör kampanyasında yeni bir çığır açılması bakımından büyük önem taşımaktadır.

Fiyatlarını bulanlar

Üçüncü Demirel Hükümeti'nin güvenoyu almasında en büyük sürprizi, Alevi seçmenlerin oylarıyla Meclis'e giren Birlik Partisi'nin 7 milletvekilinden 5'nin parti kararını hiçe sayıp Yeminlilerle gizli pazarlıkta anlaşarak AP iktidarını desteklemeleri olmuştur. BP Genel Başkanı Mustafa Timisi, «Herhalde mebus pazarında fiyatlarını bulmuş olmalılar» dediği bu 5'leri derhal haysiyet divanına sevkettirmiştir. Hüseyin Balan, Ali Naki Ulusoy, Hüseyin Çınar, Yusuf Ulusoy ve Kâzım Ulusoy adındaki bu siyaset malları hakkında BP Haysiyet Divanı'nın ne karar vereceği henüz belli değildir, ama, Alevi kamuoyu kendilerini şimdiden en ağır şekilde mahkum etmiştir, ki asıl hüküm de budur.

Aşık Nesimi Çimen, aşağıdaki şiirinde, beş dönek hakkındaki kahredici hükmü dile getirmektedir:

Ali evladıyım der süslenip gezer.
Dalmış nefsin peşine gaflette yüzer.
Dünyaya meyledip yolundan azar.
Bu hangi ehli beyt hangi evlattır?

Ehli beytin derdi insan hakkıdır
Mazlumlara Ali her zaman yardır
Bunu farketmeyen köroğlu kördür
Bu hangi ehli beyt hangi evlattır?

Ehli beyt Hüseyin gibi erler
İnsan hakkı için kesildi serler
Gününden bihaber kör oğlu körler
Bu hangi ehli beyt hangi evlattır?

Hünkar mazlumlara eyledi hürmet
Bir düşün, elini vicdanına at
Arslanı yememişti asla bir at
Bu hangi ehli beyt hangi evlattır?

Haydardır Mustafaya ikisi yar
Lanet olsun beşine ehli inkar
İnsan hakkını gaspeden ey münkür
Bu hangi ehli beyt hangi evlattır?

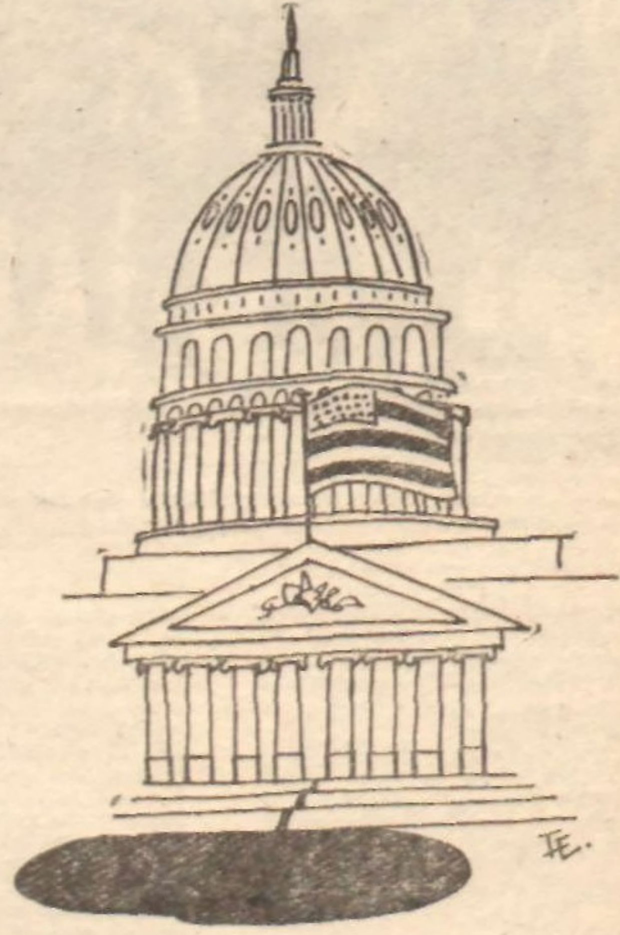
Sen gel ehli beyte eyleme buhtan
Milyonlarca mazlum sefil sergerdan
Nesimi kaderde yok onda izan
Bu hangi ehli beyt hangi evlattır?

19 Mart, 1970

Aşık NESİMİ

Çifte görevimizin hakkını verelim

Mehmet R. ZARALI - Faruk PEKİN

Daha az tumturaklı cümleler daha çok günlük iş
LENİN

BUGÜN Parti içinde yer alan kanatların hepsinin birbirleriyle yürüttükleri ideolojik mücadelede, genel olarak stratejik çizgilerin tartışma alanında kalınmış, savunulan çizgilerin Türkiye'nin tarihsel ve aktüel bilgisinin verdiği verilere dayanarak genelden özele geçtiği (genel soyutlamadan özel somutlamaya), pratiğe geçişi yolunda hiçbir gurupça sistemli çalışmalara girilememiştir.

Örgüt meselesi sistematik olarak hiçbir gurup tarafından çözülmeye çalışılmamıştır. Her gurup en azından kendi militanları arasında bir düzen ve disiplin sağlayamamıştır. Disiplinsizlik, düzensizlik bütün devrimci hareketi kemirmektedir. Böylesi bir yapı içinde eylemler, hareketler de bu ortamın hastalıklarını taşımakta ve bu bir anlamda devrimci coşkumuzun kendiliğindenliğine kapılmak olmaktadır.

Bu düzensizlik, örgüt disiplinsizliği, hareketlerin işçi ve köylü yığınları arasında alabildiğine yayılmasını, aktif destek görmesini ve militan işçi, köylü örgütlenmelerinin sağlanmasını geciktirmektedir. «Devrimci tecrübe ve örgütlendirme ustalığı, edinilebilen şeylerdir, yeter ki istek olsun, yeter ki eksiklikler kabul edilsin; devrimci eylemde eksikliklerin kabul edilmesi, onların giderilmesi yolunda yarı mesafenin aşılmasıdır.»(1)

Bu durum, dünya pratiğinde belirli dönemlerde rastlanan bir haldir ve devrimci liderler her zaman bu durumu eleştirmişlerdir. Örneğin Lenin, entellektüel bireycilik ve grup anlayışını eleştirmiş, bunun örgütlenme alanındaki yansımalarının, yarattığı engellerin analizini yapmıştır: «...hiç kimse, modern kapitalist toplumun özel tabakaları olan aydınların, kesinlikle bireycilik ve disiplin ve örgüt yetersizliği ile karakterize edildiğini inkara cüret edemez...»(2)

Proleter sosyalistleri olağanüstü sayıda görevlerle yükümlü iken; ülke çapında yaygın disiplinli harekete ve örgütlenmeye gitme meseleleri çözüm beklerken, aydın tutkular ağır basarak, proleter sosyalist mücadeleyi ideolojik mücadele ile sınırlamak, hareketli kitle olarak sadece genç aydın tabakasına dayanmanın sınırlarını zorlamamak da bir kaçış olacaktır. «Öte yandan terör çağrıları ve iktisadi mücadelenin kendine bir siyasi nitelik kazandırma yolunda çağrılar, şu anda... devrimcilerin omuzuna yüklenen en acil görevden, örgütlendirme ve bütün biçimleriyle siyasi ajitasyon görevinden kaçmak için iki ayrı yoldan başka bir şey değildir.»(3)

Görevimiz, işçi sınıfının yedeğine başta yarı - işçiler ve yoksul köylüler olmak üzere, toplumdaki çıkarları emperyalizm ve onun yerli işbirlikçileri ile çelişen bütün diğer sınıf ve tabakaları alarak kuracağı devrimci **DEMOKRATİK HALK İKTİDARI**'nı gerçekleştirmek ve sosyalizmi kurmak için çalışmaktır. **KESİNTİSİZ DEVRİM** süreci içinde işçi sınıfının mutlak iktidarına dönüşecek olan devrimci **demokratik halk** iktidarı, şu nitelikleri taşır:

Proletaryanın öncülüğündedir, işçi - köylü temel ittifakı üzerinde kurulmuştur, devrimcidir, demokratiktir, otoriterdir, geçiş iktidarıdır. Devrimci **demokratik halk iktidarı**, Ant Dergisi'nin 158 ve 167. sayılarında ayrıntılı bir şekilde incelendiğinden, oradaki açıklamaları tekrar-

YANLIZ burada «kesintisiz devrim» kavramını biraz açmak gerekiyor. Kesintisiz devrim, yeni ortaya atılan bir düşünce değildir. Bu kavramın kökleri Marx ve Engels'te vardır. Marx, 1848 başarısızlığından sonra Almanya'daki burjuva ve proleter devrimleri arasındaki ilişkileri daha kesin olarak belirtmeye çalışmış ve 1850 yılında Komünist Liga'sına yaptığı konuşmada Alman işçilerine ikili görevlerini anlatmıştır. Marx, kesintisiz devrim konusunda şunları yazmaktadır: «Küçük burjuva demokratlar, çok sayıda talepleri gerçekleştirmekle... devrimi bir an önce sona erdirmek isterken, azçok varlıklı bütün sınıflar iktidardan uzaklaştırılmadıkça, proletarya devlet iktidarını ele geçirmedikçe, yalnızca bir ülkede değil dünyanın belli başlı bütün ülkelerinde ki proleterler birliği, bu ülkeler proleterleri arasında rekabeti durduracak kadar gelişmedikçe ve hiç değilse başlıca üretici güçler proleterlerin elinde toplanmadıkça, bizim çıkarlarımız ve görevimiz, devrimi sürekli kılmaktır. (Bu meşhur deyiş Marx ve Engels'in eserlerinin rusça baskılarında yer almaktadır - Marx'i Engels, Sochineniya, VII, 483-489).

Marx'daki bu sürekli devrim anlayışı, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, Lenin'in elinde «marksist - leninist kesintisiz devrim» teorisine dönüşmüştür. Lenin, bu devrim anlayışını her türlü ekonomist, objektivist ve troçkist (sürekli devrim teorisini ters bir şekilde geliştirip, kafaları karıştıranlar) akımla savaşarak, devrimci pratik içinde oluşturmuştur.

Kesintisiz devrim, burjuvazinin barutunun tükendiği, proletaryanın tek gerçek devrimci sınıf olarak ortaya çıktığı dönemin devrim anlayışıdır ve devrimin başından sonuna kadar proletaryanın öncülüğünü zorunlu kılar. Stalin'in dediği gibi, burjuva demokratik devrimiyle sosyalist devrim bir tek zincirin iki halkası olarak ele alınmalıdır. «İki devrim arasında suni olarak bir Çin Seddi kurmak, ikisini, proletaryanın hazırlık derecesiyle, fakir köylülerle birliği derecesiyle değil de başka şeyle birbirinden ayırmak, marksizmin tahrifini son haddine ve vardırmaktır, marksizme hakarettir, marksizmin yerine liberalizmin konmasıdır.»(5)

İşte kesintisiz devrim teorisi zorunlu olduğu içindir ki, ancak kesintisiz devrim süreci içinde sosyalizmi kurmak mümkün olduğu içindir ki, proletarya egemenliğinden ve ittifaklardan söz edilebilir.

KESİNTİSİZ devrim teorisi sosyalistlere çifte görev yükler.

● Proletaryanın siyasi bilinç düzeyini arttırmak, işçi sınıfı içinde proleter ideolojisinin kesin hakimiyetini gerçekleştirmek, proletaryanın örgütlenmesini **sağlamak** ve **halk cephesi** içinde proletaryanın politik, ideolojik, örgütsel ve donanmış gücünün (fiili) öncülüğünü gerçekleştirmek,

● **Başta yarı - işçiler ve yoksul köylüler olmak üzere çıkarları emperyalizm ve onun yerli işbirlikçileri ile gelişen bütün sınıf ve tabakaları devrimci halk cephesi içinde toplamak.**

Hemen belirtelim ki, halk demekle bugünkü dönemde, işçi sınıfı ve onun dostlarını anlıyoruz. Yani, işçiler ve yoksul köylüler olmak üzere **çıkarları emperyalizm ve onun yerli işbirlikçileri ile çelişen** bütün sınıf ve tabakalar halk kategorisine girer. Doğal olarak halk kavramı da kesintisiz devrim süreci içinde değişikliğe uğrayacaktır.

Bu noktada son günlerde çok yayılan ve her marksist - leninist deyimin önüne (deyim anti - emperyalist kavramı içerse bile) «milli» kelimesini ekleyen küçük burjuva dar görüşlülüğüne karşı mücadele etmek zorunda olduğumuzu da belirtelim.

Yukarıdaki temel çifte görev bütün sosyalistlerin görevidir. Bu iki görevi birbirinden soyutlamadan, ikisini de diyalektik bir bütünlük içinde ele alarak mücadele vermek zorundayız. İki görevden hangisinin daha fazla önem kazanacağı meselesi, kesintisiz devrim süreci içinde belirlenecektir, ama bu dönemde birinci görev acil görev olarak belirmektedir.

SOSYALİSTLER, devrimci hareket içinde bu görevleri yerine getirmek için uğraşmalıdırlar. Kesintisiz devrimi savunan, devrimin kesintili oluşunu reddeden, teori ile pratik arasında bağ kuran, devrimci şiar ve kararlar ile yaptıkları arasında tutarlılık sağlayan proleter sosyalistleri, devrimci göreve adaylığını koyan kişilerden ayıran ölçüt, bu çifte görevi hiç aksatmadan yerine getirmelerindeki başarılı tutumları olacaktır.

Bir yandan sosyalist örgütlenme, sosyalist propoganda ve ajitasyon yürütülürken, öte yandan ittifaklar politikası yürütülür ve ikisi arasındaki diyalektik bağ sağlanır. Bu, proleter sosyalistliğin vazgeçilmez şartıdır. «...Öncü olduğunu, öncü birliği olduğunu söylemek yetmez, öyle davranmalıyız ki, **bütün** öteki birlikler bizim başta yürüdüğümüzü anlasınlar ve bunu kabul etmek zorunda kalsınlar... 'öteki birliklerin' temsilcileri, biz 'öncü' olduğumuzu söylediğimiz zaman, sadece bu sözümüzle yetinecek kadar saf mıdırlar?»(6)

Devrimcilik kavramlarını «aktüel devrimci güç» şeklinde tanımlayıp, küçük burjuva dar görüşlülüğünü savunan küçük burjuva fikra yazarlarının sosyalist potansiyeli kuyrukçuluğa çağırdığı, sosyalist birikimin küçük burjuva ideologları tarafından kullanılmak istendiği fa-

mücadelesinin yeni boyutlar kazandığı şu günlerde görevlerimiz daha açıklıkla belirmektedir. Yukarıda noktaladığımız niteliklere sahip sosyalistler çok kısa zamanda **devrimci halk muhalefetine** geçmelidirler. Devrimci halk muhalefeti yanlızca AP iktidarına karşı değildir, tüm emperyalistlere, onun işbirlikçilerine, toprak ağalarına ve gerici parlamenterlere yani bütün **HALK DÜŞMANLARINA** karşıdır. Devrimci halk muhalefeti doğal olarak bugün dağınık güçler ile yapılacaktır. Bunu kısa zamanda proletarya öncülüğünde ve proletaryanın öz örgütünün önderliğinde **Devrimci Halk Cephesi'**ne yönelmek ana amacımız olmalıdır.

EVET, şu anda görevimiz, saflarımızı sıklaştırmak, düzene sokarak, daha geniş kitlelere, işçi, köylü yığınlarına yürümek, daha geniş yığınları harekete sokmak, bu yürüyüş sırasında dostlarımız, halk düşmanlarımız hakkında tarihi ve aktüel bilgi ile donanmak ve ideolojik silahlarımızı güçlendirmektir.

DEVRİMCİ HALK CEPHESİNE GEÇİŞ SÜRECİ OLAN DEVRİMCİ HALK MUHALEFETİNİ GÜÇLENDİRELİM.

İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ ÖNCÜLÜĞÜNÜ GERÇEKLEŞTİRMEK İÇİN BÜTÜN İMKANLARIMIZI SEFERBER EDELİM.

İŞÇİ SINIFINI ÖRGÜTLEME SÜRECİNDE HALKIMIZIN ÖZLEM VE EYLEMLERİNE ÖNCÜLÜK EDELİM.

EMPERYALİZME VE ONUN YERLİ UŞAKLARINA KARŞI MÜCADELEMİZİ GENİŞ KİTLELERE YAYALIM DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARINA HAZIRLANALIM.

1) V. İ. Lenin, **Ne Yapmalı**, s. 44, Sol Yayınları, Ankara.
2) V. İ. Lenin, **Bir Adım İleri İki Adım Geri**, s. 82, Sol Yayınları, Ankara.
3) V. İ. Lenin, **Ne Yapmalı**, s. 98 Sol Yayınları, Ankara.
4) ANT Dergisi, Sayı 158, **«Sosyalistleri İdeoloji ve Örgüt Birliğine Çağırıyoruz»**, Sayı 160 **«İşçi ve Köylülerin Devrimci İttifakına Yönelirken»**, Sayı, 167, **«Demokratik Halk İktidarı»**.
5) J. Stalin, **Leninizmi İlkeleri**, s. 37, Sol Yayınları, Ankara.
6) V. İ. Lenin, **Ne Yapmalı**, s.

20. YÜZYILIN BAŞLARINDA SIK SIK GÖRÜLEN İŞÇİ HAREKETLERİ'NDEN BİRİ
— Avrupa ve Kuzey Amerika'da devrim kasırgası esiyordu —

Revizy

Marksçı öğreti, başlangıcından bu güne dek hem burjuva ideolojisine hem de kendisini içeriden yıkmak isteyen burjuva - küçük burjuva uzantılarına, yani *her* çeşit sapmaya karşı çetin mücadeleler vermiştir.

Dünya sosyalizm tarihinde en uzun süre, en muzır çabalarla yer almış olan sapma, sağ oportünizm, ya da alışılmış deyimiyle, revizyonizmdir. Günümüz Türkiye devrimci mücadelesi içinde bu tehlike henüz yeterince giderilmediğinden revizyonizmin klasik çizgilerini özetlemeği yararlı buluyoruz.(1).

Revizyonizmin Doğuşu

Almanya Burjuva ideolojisinin ve küçük burjuva düşünme tarzının devrimci marksizm tarafından büyük ölçüde yenilgiye uğratılmasından sonra, marksizm dışı yada anti - marksist görüşlerin, proletarya hareketi içinde uc vermesi Lasalle'cıların hazırladığı Gotha Programına rastlar (1875). Daha sonra Lasalle'cılığın bertaraf edilmesi, küçük burjuva ideolojisini Lasalle'cılık'tan ayrı bir biçimde, 1891 Erfurt programında ortaya çıkardı.

Engels'in son yıllarında, marksizm kendisine karşı çıkan tüm ideoloji ve düşüncelere üstün bir zafer kazanmış bulunuyordu. Ne var ki, daha sonraları benzer düşünceler, bu kez marksizm kılığına bürünerek, marksist saflarda «Marksizmde revizyon yapma», görünümleriyle baş gösterdi.

Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin Erfurt programını kabul etmesi ile bu proleter partisine proleter olmayan öğeler de girmeğe başlamış, ve bu kişiler birtakım kabiliyetlere sahip olduklarından, kısa zamanda yükselip, yönetici, teorisyen, siyasi temsilci v.b. durumuna gelmişlerdir. Partiye paralel olarak, bu küçük burjuvalar hızla gelişen sendikal hareketlerin de başına geçmişler, kendi yaşama düzeylerini yükseltip işçiden kopmuşlardı. Bu durum revizyonizmin şekillenme ortamını oluşturmuş ve nihayet Bernstein **Voraussetzungun des Sosyalismus** adlı eseriyle revizyonizmin somut formülasyonunu vermişti. (1899). Bu formülasyon gene Bernstein'ın yazdığı ikinci bir kitapla gelişiyordu (1901). Bernstein'a göre diyalektik materyalist felsefe artık demode olmuştu ve sosyal demokrat işçi hareketi kendisini böyle bir felsefeden kurtarmalıydı, hareket için gerekli olan şey demokratik bir sosyalist reform partisinden başka bir şey değildi. Bernstein, marksist değer teorisine ve Marx'ın koyduğu iktisadi görüşlere büyük ölçüde karşı çıkıyor, örneğin sermaye birikiminin gitgide daha az sayıda kişinin elinde kaldığı ve işçilerin ve halkın sefaletinin giderek arttığı gerçeğinin artık geçersiz olduğunu söylüyor, yani kapitalist düzende çelişkilerin derinleşmesi teorisini inkâr ediyordu. Gene Bernstein, sınıf antagonizmalarını tanımayan, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkinin gitgide yumuşadığını öne süren görüşleriyle burjuvazinin dümensuyuna girmiş oluyor ve bu kadarla da kalmayarak, kapitalizmin gelişiminin Marx'ı bir sahte peygamber durumuna düşürdüğünü pervasız bir küstahlıkla ifade ediyordu. Ayrıca, bilimsel sosyalizmin siyasi devrim ve sosyalizme geçiş teorisini de reddediyordu. Bernstein'in en zararlı biçimde ortaya koyduğu ve pratiğe uyguladığı şey, partiyi reformist bir parti haline dönüştürerek, salt **parlamento** yolunu devrimci işçi hareketine musallat etmesiydi. Bernstein burada da durmuyor ve diyalektik materyalizme şiddetli saldırılarına devam ederek sosyalizmin bir bilim olarak ortaya koyduğu şeyin, sosyalist hareketin neden ve durumlarının bir açıklamasından ibaret olduğunu, ama ahlak motiflerini hiçe saydığını söylüyordu. Ona kalırsa, objektif bir ahlak sistemini öngören sosyalizm, diyalektik materyalizm yüzünden bu ahlaktan yoksun kalıyordu, eğer idealist felsefeye geri dönülürse, objektif ahlaka kavuşmak mümkün olacaktı, bu nedenle can çekişmekte olan marksist materyalizm mutlaka terkedilmeliydi.

Bernstein, materyalizm yerine agnostisizmi (bilinmezciliği) getirerek Kant'a geri dönmek istiyor, neo-Kant'çı, görüşü yaymağa çalışıyordu. Siyasi mücadelede nihai amacın hiç bir önem taşımadığını söyleyip, «**hareket her şeydir**» ilkesini koyuyor, ve hareketi de parlamento iskemlelerine bağlıyordu. Marksizmin dogmatik olduğunu söyleyip, dogmalara karşı mücadele maskesini kullanıyordu. Ayrıca uluslararası işçi hareketini hiçe sayarak, Marksizmin «proleter enternasyonalizmini» inkar ediyor ve şoven görüşleri proleter hareket içine sokmağa uğraşıyordu. Bernstein üzerinde bu kadar durmamızın nedeni, marksizm'e daha sonra yapılan bütün karşı çıkışların ve burjuva saldırılarının hemen tamamen aynı özde ve biçimde yapılmış olmasıdır.

Bernstein revizyonisti, özetle, devrimci marksizmi materyalist felsefeden devrimci pratiğe kadar hemen her şeyiyle toptan inkar ediyor, idealist felsefeyi ve parlamentarizmi proleter hareketine sokmağa çabalıyordu.

Fransa: Almanya'da gelişen revizyonizme paralel çizgilere, aynı tarihlerde Fransa'da da rastlıyoruz. Zamanın sosyalistlerinden Millerand, 1897'de burjuva hükûmetinde görev alarak ileride «ministeryalizm» (bakancılık) adıyla anılacak bir eğilimi başlatıyordu (Millerand daha sonra radikal sosyalist olarak başbakanlık yapmıştır). Millerand'ın görev aldığı kabinedeki savaş bakanının, 1871 Paris Komününde, komüncülere son derece gaddar davranan birisi olduğunu söylersek, bir revizyonistin hangi uzlaşmalara kadar düşebileceğini örneklemiş oluruz. Zamanın sosyalist lideri Jean Jaures de Millerand'a alkış tutuyor, bunun demokrasi yolunda bir zafer olduğunu ilan ediyordu. Bu arada sosyalist Guesde, Millerand'ın bakanlığına şiddetle çatıp, hiçbir sosyalistin burjuva kabinesinde görev kabul edemeyeceği şeklinde bir kararı partiden geçirtiyor ve bakanlığı bırakamayan Millerand, partisini bırakıyordu. Lenin, «Ne Yapmalı» adlı eserinde Millerand'ın bakanlık kabul etmesini «Bernstein'ci pratiğin en mükemmel örneği» olarak niteler (1902). Amsterdam Kongresi'nde (1904) Guesde, ministeryalizmi ve Bernsteincılığı ağır bir dille suçluyor ve 1914'e kadar hiç bir Fransız sosyalisti burjuva kabinesinde görev almıyordu. 1914'de ise Guesde, bizzat kendisi «Ulusal Savaş Hükûmeti» diye bilinen Fransız emperyalist savaş kabinesine katılıyordu. (Bu örneği küçük burjuva sosyalizminin ibret alınacak bir olayı olduğu için buraya aktardık. Ve dünya sosyalist hareketi daha nice nice bu gibi olaylara, hatta daha aşağılık ihanetlere sahne olmuştur.)

Fransız sosyalist hareketi, en başından itibaren revizyonizmin, zaman zaman artan, etkisinde kalmış, sürekli yalpalayıp durmuştur. Örneğin, 1897'de Charles Andler, hareketin ahlaki yönüne ısrarla ağırlık vermiş ve marksizm'in bilimsel yanını inkar ederek, sosyalizmin gerçekleşmesinin bilimsel bakımdan imkansız olduğunu öne sürmüştür.

Fransız sosyalizmi, büyük ölçüde bireyciliği benimsemiş, marksizm'deki «**otoritenin merkezileştirilmesi**» ilkesine tümüyle karşı çıkmıştır. Jaurès, 1895 - 96'da «ademi merkeziyetçi kollektivizm» için övgüler düzmüş, ancak bu şekilde kişisel özgürlüğün sağlanacağını söyleyerek Proudhon'un bireyciliği ile Marx'ın komünizminin bir sentezinin (!) mümkün olacağını savunmuştur.

İngiltere: Aynı tarihlerde İngiltere'de ortaya çıkan filantrop bir gurup da revizyonizmin güçlenmesine yardakçılık yapmıştır. Fabianlar adını alan bu gurup, işçi hareketini parlamentoya kaydırmağa uğraşmış, ütopik bir sosyalizmi tasarlayıp, evrim içinde, kardeşçil olarak bu sosyalizme geçileceğini savunup durmuştur.

Rusya: En çetin proleter mücadelesinin verilip, sosyalist devrimin zafere ulaştığı ilk ülke olan Rusya'da ise, oportünizme, revizyonizme karşı amansızca mücadele edilmiştir. (Rusya'daki oportünist - revizyonist akım, ANT'ın 162'ci sayısındaki «Küçük Burjuva Sosyalizmi» başlıklı yazıda özetlenmişti.) Rusya'daki sağ sapma çizgisi, 1890'larda siyasi mücadeleyi erteleyen kuyrukçu ekonomistlerle işçi hareketinde formüllenmiş, daha sonra uzlaşmacı Sosyalist Devrimci Partiyle devam etmiş, Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nde ortaya çıkan likidatör Menşevik hizbiyle güçlenmiş ve sosyalist devrim sonrasına kadar mücadelesine bir kaç oportünist klik halinde devam etmiştir.

İhanet Enternasyonali ve Kautsky

Bu arada revizyonizmin güçlenip en zararlı faaliyetleri göstermesinde önemli rol oynayan İkinci Enternasyonal'den söz etmek gerekiyor. 1.'ci Enternasyonal'den sonra 1899'da Paris'te toplanan iki ayrı kongreyle ön çalışmalar yapıldı, bu kongrelerin birisi marksistlerin, diğeri ise marksist olmayanların katıldığı kongrelerdi, aynı yıl yapılan ortak bir toplantı ile İkinci Enternasyonal fiilen kuruldu ve Birinci Dünya Savaşı'na kadar her iki ila üç yılda bir kongreler düzenlendi. İkinci Enternasyonal, marksizmin temel ilkelerini sınıf mücadelelerini, uluslararası birliği, proleter hareketini, üretim araçlarının kamulaştırılmasını benimseyerek yola çıkıyordu. Ne var ki, bu ilkeler Enternasyonal üyeleri tarafından çeşitli yorum farklılıklarını taşıyordu. *Engels aynı yıl yazdığı bir mektupta*, Enternasyonal'de marksist olmayan pek çok öğenin bulunduğunu, ama marksistlerin kontrolü ele alacaklarına inandığını yazdı. Şurası muhakkak ki, İkinci Enternasyonal çeşitli bilinç ve olgunluk düzeylerindeki işçi örgütlerinden oluşmuştu, bu örgütler görüş farklılıkları taşımaktaydı, dolayısiyle Enternasyonal'in merkezi bir disiplini 1900 yılına kadar oluşmadı, İkinci Enternasyonal taşıdığı bazı aksaklıklara rağmen, başlangıçta, uluslararası devrimci işçi hareketinin toparlanması için önemli bir imkandı. Gelgelelim, Enternasyonal, gerek işçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesine ağırlık vermesi, mevcut düzeni yıkacak devrimci eylemler yerine o düzen içinde birtakım reformlar, ve haklar isteme alanına hapsolması, gerekse zamanın en güçlü proleter partisi olan Alman Sosyal Demokratlarının yukarıda anlattığımız gelişimleriyle etkilenmesi yüzünden gitgide düzenle uzlaşır olmuş ve Bernstein revizyonizmini benimseyerek ihanet çizgisine sürüklenmiştir.

1900'de Brüksel'de Enternasyonal Sosyalist Büro'nun kurulmasıyla merkezi bir disiplin altına giren Enternasyonal'de oportünist revizyonizm giderek güçlendi. Önceleri Bernstein'a şiddetle karşı çıkan ortodoks Alman marksist'i Kautsky, zamanla revizyonizmin önderliğini yapmağa başlamış ve ona «katkı»(!) getirmiştir. Böylece, Bernstein temeli üzerinde, marksizmin felsefi yanı tamamen inkar ediliyor, onun «devrimci ruhu» olan diyalektik materyalizm reddedilerek bilimsel sosyalizm bir toplum teorisi haline indirgeniyor, **objektivizm** (takipçilik) tezgahlanmış oluyordu, ve üstelik marksizmin toplumla ilgili ilkeleri de bir yana bırakılıyor, pratikte ise parlamentarizm yolu iyice yaygınlaştıralarak devrimci proletarya hareketi iğdiş edilmek isteniyordu. İkinci Enternasyonal partileri şoven tutumlarını birinci emperyalist savaşta göstermişler, savaşı desteklemişler, kendilerini «sosyal yurtsever» ilan edip, savaşa karşı duran sosyalistleri ise «sosyal pasifist» diye adlandırmışlardır. Savaş sırasında dağılan İkinci Enternasyonal, 1922 yılında Viyana Enternasyonali (veya «İki - Buçukuncu Enternasyonal») *şeklinde yeniden hortlatılmak istenmiş*, 1923'de toplanan Hague konferansında İkinci Enternasyonal ile Viyana Enternasyonali kaldırılarak, Emekçi ve Sosyalist Enternasyonal diye bir birleşim kurulmuş, İkinci Savaş sonrasında ise önce Comisco (1947), sonra da Sosyalist Enternasyonal adı altında örgütlenmeğe gidilmiştir. Revizyonizmin, başlangıcından bugüne dek geldiği örgütlenme (enternasyonaller) çizgisi burada son bulmuş, Sosyalist Enternasyonal adından başka hiçbir örgütsel varlığı olmayan bir burjuva - küçük burjuva reformcu topluluğu olarak sosyalizmin karşısında saf tutmuştur. Bu zaman içinde proleter sosyalist partiler III. Enternasyonal'e ve daha sonra Comin-

onizm'i iyi Tanıyalım!

tern'e bağlı kalmışlardır. Asıl mücadele gene sosyalist saflar içindeki reviz. yonizm ve modern revizyonist eğilimler ile proleter sosyalizmi arasında geçmiştir, geçmektedir. Günümüzde, revizyonizm devrimci sosyalist partiler içinde ciddi bir tehlikedir. Proleter sosyalizmi deyimini Üçüncü Enternasyonal ilkeleri kılavuzluğundaki sosyalist hareketi temsil eden Marksist - Leninist sosyalizm ifade etmek için kullanıyoruz.

Revizyonizmin temel öğesi: Küçük burjuvazi

Revizyonizm tarihi gösteriyor ki, revizyonist eğilimler düzenle uzlaşma yolları arayan sözde sosyalistler tarafından tezgahlanır. Sosyalist hareket içine, küçük burjuva öğelerin sızması revizyonizmi doğurabilecek en büyük tehlikedir. Bu küçük burjuva öğeler, hareket içinde ya en başta, veya zamanla, özellikle mücadele çetinleştikçe revizyonizmi temsil etmeğe başlarlar. Ayrıca, kapitalizmin belli bir gelişme gösterdiği ülkelerde ortaya çıkan küçük burjuva eğilimli «işçi aristokrasisi» küçük burjuva aydınlarla birlikte revizyonizmin öncüsüdür. Tüm geçmiş deneylerin bize öğrettiği ders şudur: devrimci mücadele içinde, sosyalist saflara küçük burjuva öğelerin sızmasına karşı durmalı, küçük burjuva eğilimlerle amansızca mücadele etmeliyiz. Hareketi yozlaştıracak başlıca etken, küçük burjuva etkenlerdir.

Revizyonizmin genel karakteristikleri:

Revizyonist görüşleri yukarıda, özellikle köken olarak verdik. Şimdi revizyonizmin özgül niteliklerini kısaca özetlemek istiyoruz:

— **Diyalektik materyalizmi redde. der:** Revizyonistler devrimci ve evrensel marksist öğretinin «devrimci ruhu» olan materyalist felsefe ve diyalektik yöntemi inkar ederler. Bu inkar bazan açık açık, bazan kapalı biçimde olur, her revizyonistin itiraz derecesi arasında fark olmakla birlikte, temelde öngörülen şey, ya idealist felsefe, metafizik yöntem, septisizm (şüphecilik) agnostisizm (bilinmezcilik), veya olsa olsa mekanik materyalizmdir.

Revizyonistlerin felsefe konusundaki görüşleri hayli karışık ve değişiktir. Hemen hepsi soyut bir ahlak ve ütopik bir hümanizma peşinde koşarlar. Hiç biri diyalektik materyalizme inanç beslemezler, bu kişiler, doğa ve toplumu anlayamamış birtakım küçük burjuva entellektüelleri olarak, kendi dar kafalarıyla diyalektik materyalizme karşı çıkarlar. Aralarından bazıları ise bu devrimci felsefeye katkı(!) getirmek çabasına girişirler.

— **Marksizmin evrensel yasalarını çiğner:** Marksçi öğretinin bulup çıkardığı, formüllediği toplum yasalarını, yani tarihi materyalizmi, ekonomi politiği v.b. kendilerince değiştirirler. Tarihi materyalizmin özü olan üretim güçleri üretim ilişkileri çelişkisini, ve bunun yansıttığı sınıf mücadeleleri gerçeğini bir kenara iterler, ya da kabul edip görünüp, özde ve eylemde ona karşı çıkarlar. Marksizmin ilkelerine karşı çıkış, gene kişiden kişiye değişir ve derecelenir. Temelde diyalektiği tanımayan bir kafanın şu ya da bu görüşü, şu ya da bu derecede benimsemesi veya karşı çıkması önemli değildir. Kendi kıt izanlarıyla birtakım eklektik yaklaşımlara giderler, yanlış gözlemlerinden teorik(!) sonuçlara varırlar.

— **Siyasi mücadeleyi iğdiş eder:** Yukarıda saydığımız iki temelin, yani diyalektik materyalizm ile tarihi materyalizmin reddi olunca, bu şüphesiz ki pratiğe yansıyacaktır. Revizyonizm, proletarya diktatörlüğünü tanımaz, işçi sınıfının örgütlü hareketini reddeder, ve devrimci mücadele yolunu uygulamayarak, **parlamentarizm**'i proleter hareketine yamamağa uğraşır. Onlara göre nihai amaç hiçbir şeydir. Parlamento grubu, proletaryanın öz örgütüdür, bütün işçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler partiye oy vererek, mümkün olduğu kadar fazla sayıda milletvekilini meclise sokmalıdır.

Marksizmi bu kadar basite indirgeyip, siyasi mücadele yolunu da böylece belirleyince, doğal olarak şu görüş önem kazanır: İşçilerin ekonomik mücadeleleri önemlidir, işçi sınıfı kendiliğinden bilinçlenip partinin mebus adaylarına oy verecektir, parti seçimle iktidara geçer geçmez proletarya iktidarı kurulmuş olacaktır, proletarya hegemonyası saçma ve gayrı - ahlaki bir şeydir, burjuva demokrasisini biraz islah edip, bir iki iktisadi reform yapınca, ülke barışçı yoldan (evrim içinde) sosyalizme geçer. Kaba çizgileriyle verdiğimiz bu siyasi yol baştanbaşa yanlıştır. Bu yolu izleyen revizyonistlerin eninde sonunda karşı devrimin ön saflarında yer alması mukadderdir. Tarih bunun sayısız örnekleriyle doludur.

— **Şovendir:** marksizmin evrenselliğini inkar etmenin yanısıra, proleter enternasyonalizmini de reddeder, **sosyal şovenizm**'i benimsemiştir. İkinci Enternasyonal partilerinin ikinci emperyalist savaşta, burjuva hükümetlerini destekleyerek, aynı enternasyonale bağlı olan proleterleri biribirine karşı dövüşmeğe teşvik etmeleri, ve biribirlerine kırdırtmaları unutulmayacak bir ibrettir.

— **Uzlaşmacıdır:** Bütün görüş ve eylemleriyle, revizyonizm, mevcut egemen sınıflarla uzlaşma ihanetini sürdürür.

— **Bütün küçük burjuva hastalıklarını taşır:** Revizyonistler, küçük burjuvazide bulunan hastalıkların hemen hepsini kendi kişiliklerinde ve politikalarında koruduklarını belli etmişlerdir. Kaypak, pasif, korkak, tutarsız, sinsi, bireyci, muhteris, riyakar, sahtekar, ve haindirler, v.b.

Revizyonizmin Yöntemleri

Bütün tarih boyunca, revizyonistler **«doğmalara karşı koyuyoruz»** sloganı altında ortaya çıkıp, devrimci teoriyi, «anti - dogmatizm» maskesi altında güdükleştirmeğe çalışmışlardır. Bu değişmez bir kuraldır. Anti - dogmatizm maskesini takınmayan hiçbir revizyonist yoktur.

— Revizyonistlerin bir başka yöntemleri de **«ahlakçılık»** maskesidir. Bir sürü soyut, anlamsız ahlak ilkelerinden, toplumsal ahlaktan söz ederek, «sosyalizmin ahlakı ihmal ettiği» safsatasını tezgahlarlar.

— Metafizik bir ahlak kavramının yanısıra, gene metafizik bir insancılıktan dem vururlar. Bilime aykırı düşen, ne idiğü belirsiz bir hümanizma anlayışını yaymağa çalışırlar. İnsanların dostluğundan, kardeşliğinden, şiddet kullanmanın kötü bir şey olduğundan bahsederler. Kendi parlamentarist yollarını, uzlaşmacı tutumlarını haklı göstermek için böyle sahtekarlıklara başvurmaları doğal bir şeydir. Ancak bu şekilde, devrimci mücadelenin hızını kesip onu parlamentoya ve sendikalara hapsedebilirler, ancak bu şekilde kendi durumlarını koruyabilirler, ancak bu şekilde burjuva diktatoryasına yaranıp, icazetli sosyalizm yapabilirler.

— Revizyonistler, küçük burjuva eğilim ve özlemlerini proleter örgütü içinde yaymağa, küçük burjuvazinin sinsi, dedikoducu, vurdumduymaz, lâubali havasını işçi sınıfı içine sokmağa, bir takım gelir artışları vaatleriyle işçileri ekonomik mücadele içinde tutmağa ve küçük burjuva tüketim özlemleriyle yozlaştırmağa çabalarlar. Ancak bu ortam içinde, böyle yöntemleri daha iyi başaran kişilerin örgüt içinde ön plana çıkararak hareketi tamamen soysuzlaştırması ve devrimci potansiyeli, «parlamentoyu aşmayacak düzeyde» bırakması mümkündür. Bireyciliği yaymak onların temel görevidir.

— Revizyonizm her kılığa bürünür. Devrimci mücadelenin içinde bulunduğu koşullara göre kendi varlığını korumak için her türlü sözü söyler, ama temeldeki amacı hareketi güdükleştirmektir.

— Revizyonizme karşı çıkar. Revizyonistlerin en önemli silahlarından birisi de revizyonizme karşı mücadele ederek, revizyonizm yapmalarıdır. Örneğin, revizyonizmin bir görüşüne karşı mücadele ederek, diğer bir görüşünü savunurlar.

Revizyonizm, oportünizm, görüş olarak ve tavır olarak bir bütündür. Görüşler tavırları belirler, tavırlar ise görüşleri bütünler.

Revizyonizmin özelliklerini ve görüşlerini daha pek çok sayıda sıralayabiliriz, ama buna gerek görmüyoruz.

Şunu da unutmayalım ki, revizyonistler, oportünistler, devrimci mücadeleyi iğdiş etmek, proletaryanın örgütlü hareketini boğmak için ne mümkünse yaparlar, Revizyonistlerin devrimcileri polise ihbar ettikleri, onlara karşı anti - komünizm silahıyla en keskin mücadeleyi verdikleri, her türlü iftira ve tertibe giriştikleri çok görülmüştür. Avrupa revizyonistlerinin faşizme bile alkış tuttukları olmuştur. Hatta Alman işgali altındaki Fransa'da komünistlerin yakalanmaları için revizyonistlerin Nazi komutanlarıyla işbirliği yapmaları unutulmayacak bir başka örnektir.

Revizyonizmin Türkiye devrimci mücadelesi içinde yeterince bertaraf edilmemiş bir tehlike olduğunu söylemiştik. Tersine, birtakım oportünistler Tito revizyonizmine alkış tutmak, emperyalist yardakçısı, karşı - devrimci Dubçek revizyonistine dergilerinde sayfa sayfa yer ayırmak, modern revizyonizme ve Avrupa'da yeni yeni piyasaya sürülen «proleter - teknokrat blok» gibi bilimsel olmayan, gayrıciddi küçük burjuva görüşlerinin savunuculuğunu yapmak konusunda pek kararlı görünmektedirler.

Devrimci mücadeleyi ön planda tutarak sürdürürken ortaya çıkan her türlü oportünist - revizyonist görüşe karşı ideolojik mücadele vermek, başlıca görevlerimiz arasındadır. Kendimizi daha ileri düzeydeki ideolojik tartışmalara kaptırıp, sosyalist hareketi arkadan hançerlemeğe hazırlanan revizyonizmle mücadeleyi ihmal edemeyiz. Revizyonizm Türkiye'deki belli bir birikimin üzerine konup karşı - devrim saflarında yer almak dileğindedir. Bu nedenle, özellikle TİP üyelerinin bu konuda uyanık bulunmaları için çaba göstermeliyiz.

(1) ANT'ın 166'cı sayısında Lenin'in «Marksizm ve Revizyonizm» adlı ünlü makalesi sunulmuştu. (Ayrıca, Türk - Solu dergisinin 119.'cu sayısında yayınlanan ve S.S.C.B. Marksizm - Leninizm enstitüsünün hazırladığı bir derlemeye bakmak yararlı olur).

Revizyonistler ikiyüzlü tutumlarıyla devrimci potansiyeli boşa harcamışlar, işçi sınıfına ihanet etmişlerdir

Toplumcu aydınlara düşen devrimci görev

KÖYLÜLER NASIL ÖRGÜTLENDİRİLMELİDİR?

Ülkemizde küçük bürokratların yaşama korulları açısından işçi ve köylü sınıflarla büyük yakınlıklar taşıdığı bilinen bir gerçektir. Aşağıdaki yazısında bu gerçeği ayrıntılarıyla ortaya koyan Cahit Alican, Türkiye Devrimci mücadelesinde bu güçten de yararlanarak örgütsüz köylülük kesiminin örgütlendirilmesi konusunda öneriler getirmektedir.

Cahit ALİCAN

— Halkının örgütlenmediği, darmadağınık olduğu bir ülkenin halktan yana aydınlarının ve halkla birlikte olması gereken bürokrasinin BİR ARAYA GELMELERİ OLANAKSIZDIR? Gelişmek ve güçlü olmak için bir köke gereklilik vardır. Bu kök ise bir ülkede yaşıyan örgütlü bir halktır. Yani emeğiyle geçinenlerdir. İşte ancak o zaman memurlar ve halktan yana olan aydınlar bu köke dayanarak bir eşebilirler ve dalbudak salarak güçlü bir şekilde haklarını alabilirler.—

Once ne yapmalı sorusunu kimlerin cevaplandıracağı ve onların niteliğinin ne olduğu üzerinde durulmalıdır. Ancak bundan sonradır ki sorun üzerine eğilebiliriz.

Ülkemizde asıl üretimi yapan, gerçek değeri yaratan yüzde 85 çoğunluk emekçi halkımızdır. Köylü ve işçi olarak iki kesimde toplanırlar. Bunların işlerini yürütmek ve ülkenin güvenliğini sağlamak işi de üçüncü büyük tabaka sivil ve asker bürokratlardır. Bu üç büyük kesimin dışında kalan küçük mutlu azınlık ise üretim araçlarını elinde bulunduran ve yönetimde olan patron, ağa ve işbirlikçi burjuvalardır. Bu yazıda işçi ve köylülerle bürokratların nitelikleri ve sosyo - ekonomik koşulları üzerinde durulacaktır.

150.000'i aşkın öğretmeni, üst seviyedeki üç - beş memurun dışındaki 800.000 memuru ve askerleri ele alalım. Sayıları bir milyona yaklaşan, aileleriyle birlikte 4 - 5 milyonu bulan Türk bürokrasisinin içinde bulunduğu durumu inceliyelim.

a — Yüzde 95'i çoğunlukla köylü, işçi, memur ve küçük esnaf çocuklarıdır.

b — Büyük çoğunluk 500 lira civarında aylık maaş almaktadırlar.

c — Hemen hepsi ekonomik bir bunalım içerisindedirler.

d — Ekonomik bunalımla birlikte sosyal itibarsızlığın verdiği bunalım birleşince daha da ezik bir hale düşmektedirler.

e — Türkiye'de yaşıyan herkes gibi geleceğe güvensizlik içerisinde bakmaktadırlar. Hattâ bürokrasi bu güvensizliği en keskin bir biçimde içinde duymaktadır.

f — Bir kurtuluş yolu arayış içerisindedirler.

Öteki niteliklerinden bazılarını da ortaya koymak suretiyle bürokrasinin içinde bulunduğu durumu daha belirgin bir hale getirmek olasıdır. Bu noktada yapılması gerekli iş, devlet çarkını yürüten ve sayıları bir milyonu bulan memurların (asker - sivil) sosyo - ekonomik koşullarıyla öteki sınıf ve tabakaların sosyo - ekonomik koşullarını karşılaştırmak olmalıdır.

Üretim araçlarına sahip ve yönetim araçlarını elinde bulunduranların yıllık kazançlarıyla bürokratların yıllık kazançları arasındaki farkın bin misli olduğunu yıllık istatistikler göstermektedir. Bazı kesimlerde bu farkın yirmi bini aştığı söylenmektedir. Yani 300 - 500 liraya karşılık 300.000 - 500.000. Oysa memurlarla işçiler arasında hemen hemen fark yok gibidir. Memurların köylülerle karşılaştırılması yapıldığında, memurların lehine 3 - 5 misli bir farklılık göze çarpmaktadır. Yani köylüler memurlara göre biraz daha düşük bir yaşam içerisinde bulunmaktadırlar. Ne var ki, üretim araçlarını elinde bulunduran ağa ve patronlara kıyasla bu fazla bir farklılık değildir. Sıralarsak, köylülerin ortalama gelirleri yılda 1000 - 3000, memurlarla işçilerin 3500 - 7000, üretim araçlarını elinde bulunduranların ise 300.000 - 3 milyon civarındadır.

Görülüyor ki, ortada bir gerçek vardır. Türk bürokrasisinin içinde bulunduğu sosyo - ekonomik koşullarla işçi ve köylülerin sosyo - ekonomik koşulları arasında bir benzerlik vardır. Tersine, üretim araçlarını elinde bulunduran ağa ve patronlarla aralarında çok büyük bir uçurum vardır. Bu yalnız Türkiye'ye de ha" değildir.

Oysa işçiler ve köylüler bu kadar kendilerine yakın olan bürokrasiyi bir öcü gibi görürler. Kendisiyle arasında uçurum olan politikacıyı ise kendisine daha yakın görür. Önemli olan bu zıtlığı ortadan kaldırmak ve gerçeği halka göstermektir. Bunun için de köylü ve işçiye göre daha çok okumuş olan memurun nerede olduğunu kendisi çok iyi tayin etmelidir. Bunu bir iyi bilmeli ki, kimin yanında, kimin karşısında olduğunu, doğru karar verebilsin ve eylemini buna göre sürdürebilsin. Son günlerde yapılan açıklamalar ve yayınlanan bildiriler memur sendikacılarının bilinçli olduğunu gösteren belgeler durumundadır.

Türkiye Öğretmenler Sendikası (TÖS) ve Türkiye İlkokul Öğretmenleri Sendikası (İLK-SEN)nin ortaklaşa yürüttükleri boykotun gerekçesinden öğretmenlerin kimden yana ve nerede olduklarını anlamak olasıdır. Türkiye Kamu Personeli Sendikaları Konfederasyonu (TÜRK-PERSEN)nun bildirileri de aynı doğrultudadır. Öyle anlaşılıyor ki, Türk kamu personeli sömürüldüğünün farkında olmaya başlamıştır. Önemli olan bunu her kademedeki memurun duyabilmesi ve anlayabilmesidir.

Bu noktadan sonra nerede olacağımızın saptanması işi geliyor. Türk kamu personelinin çıkarları hangi yöndedir? Ana, baba, hısım - akrabalarının bulunduğu köylü ve işçilerin yanında mı, yoksa üretim araçlarını elinde bulunduran eğemen sınıfların yanında mı? Yukarıdaki açıklamalarında ışığında, kuşkusuz işçi ve köylülerin yanında olmak gerekir. Sosyo - ekonomik durumlarının karşılaştırılması sonucunda memurların köylü ve işçilere daha yakın koşullar içerisinde olduğu, üretim araçlarını elinde bulunduran patron ve ağalardan ise çok düşük bir durum gösterdiği sonucuna varılıyordu.

— Köylü ve işçilerin yanında olmak yalnız çıkarları onlarla birlikte olduğu gerekçesine dayanmamalıdır. Ülkemizde yüzde 90 çoğunluk köylü ve işçilerdir. İnsanlığın gereği ise aklı erenlerin halka hizmet etmelerini gerektirir. Bu iki ana nedenle Türk bürokrasisi büyük çoğunluk köylü ve işçilerin yanında, onların ortak amaçları doğrultusunda çaba harcamalıdır. —

Türkiye'de kendisi de birer emekçi olan memurlar ve emekçiden yana aydınlar, önce yukarıda açıklanmıya çalışılan gerçekler üzerinde önemle durmalıdırlar. Bir kere ülkemizde yaşıyan insanların en az yüzde 70'i köylüdür, geri kalan yüzde 20'sinde çoğu köylü kökenlidir. Büyük kentlerimizde ve sanayi kesimlerinde çalışan işçilerin büyük çoğunluğu yarı köylü durumundadır. Ayrıca Türkiye halen bir tarım ülkesidir. Bu bakımdan üretici, gerçek değerin yaratıcısı yukarıda belirtilen oranda köylüdür.

Gerek bu büyük çoğunluk köylüler, gerekse ondan sonra gelen ve zamanla endüstrileşme oranında büyüyecek, böylece çoğunluk olacak olan kesim işçiler, kendi meselelerinin bilincine yeterince sahip değillerdir. Oysa gerçek demokrasi için buna gereklilik vardır. Bu büyük kesimi bilinçlendirmeden de halk demokrasisinin gerçekleşmesi olanaksızdır. Aslında hep çalıştıkları, asıl değeri yarattıkları halde milli gelirden hakları oranında pay alamayışlarını da bu bilinçsizliğe bağlamak olasıdır. Yönetimin bütün kademelerinde köylü ve işçilerin oranları ölçüsünde temsil edilebilmeleri için gene bilinçli olmaları ön koşuldur.

Bilinçlendirme işinde bireysel davranışlardan olumlu sonuçlar almak olası değildir. Kaldı ki ülkemizde yüzde 85 oranındaki köylü ve işçilerin bilinçlendirilmesi kişisel çabaların çok ötesinde bir iştir. Belirli bir amaca yönelmek ve onu gerçekleştirmek için belirli bir organizasyona, belirli bir plan ve programa gereklilik vardır. Ayrıca ülkenin en küçük ünitesinde (köyde), olayları doğru yorumlayıcı, açıklayıcı bilinçli kişilerin olması gereklidir.

Bugün ülkemizde yaşıyan insanların büyük çoğunluğu okuma - yazma bilmez. Hele bu köy kesiminde daha büyük orandadır. Ne var ki bu okuma - yazma bilmeyiş onların bilinçlenmesini engellemez. Çünkü üretim ilişkisi içerisinde bulunmaktadırlar. Durum böyle olunca, onlara çelişkileri anlatmak, çoğu kere bazı okumuş diplomalılardan kolay olmaktadır. Ayrıca halk bir arayış içerisindedir. Bazıları ise kendi sorunlarının bilincine ermiş durumdadırlar. Bir kaç örnekle bu durumu belgelemek, konuyu daha belirgin hale getirmek için ve konuya açıklık kazandırmak için gereklidir.

Geçen yıllarda tanıştığım köylülerden aldığım mektuplardan aşağıdaki parağrafları oldukça ilginç bulmaktayım. Bunlar sadece birkaç örnektir. Hemen her köyde böyle düşünen birkaç kişiye rastlamak olasıdır.

«Halkımız, bizler büyük bir geçim sıkıntısı borç yükü işsizlik sahipsiz bir halde sonumuzun ne olacağı belli olmıyan bir maceraya doğru gidiyoruz...» Konya - Ereğli'nin Anbar köyünden bir köylü.

«Bu davanın da ileride kazanılacağına biz köylüler olarak

OPORTÜNİZM: Devrim için gerekli olan çalışmaların tamamını diyalektik bir bütünsellik içinde yapmayıp kendi çalışma alanını, devrim için gerekli çalışmaların tamamıymış gibi yansıtarak kendi şahsını veya kendi kliğini güçlendirme çabasıdır.

Oportünizmin en belirgin niteliği «devrim nasıl olsa gerçekleşecektir» gibi gerekirci bir görüş öne sürerek bilinçli insan eylemini inkar eden pasifizmdir.

Oportünizmin sürekli şekil değiştirmesi ve her yeni süreçte başka niteliklerle ortaya çıkması, devrim için gerekli çalışmaların tamamını kapsıyor görünerek kendini güçlendirme çabasından başka bir şey değildir.

Örneğin, işçi sınıfının ittifaklarını tamamen redderek yalnızca işçi sınıfını iktidara getirmeye çalışmak kitlelerden kopmayı getirdiği için **«sol sapma»**dır. Devrim için gerekli olan çalışmaların tamamını diyalektik bir bütünsellik içinde kapsamadığı için oportünizmdir.

Öteyandan işçi sınıfının ideolojik, politik, örgütsel ve fiili öncülüğünün sağlanması amacına yönelik olan kitleler içinde sosyalist propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışmalarını bir kenara bırakmak veya gerekli olan büyük önemini vermemek küçük burjuva kuyrukçuluğu sonucunu doğurduğu için **«sağ sapma»**dır. Devrim için gerekli olan çalışmaların özünü teşkil eden kitleler içinde sosyalist propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışmalarını kapsamadığı için de oportünizmdir.

İşçi sınıfının ideolojik, politik, örgütsel ve fiili öncülüğünü zedeleyecek olan her türlü ittifak bir sapmadır ve bu tür ittifakları devrim için gerekli çalışmaların tamamı gibi göstererek kendini yüceltme çabaları bir oportünizmdir.

Yine oportünizm, çıkarcılık veya güçsüzlük yüzünden hale göre davranarak gerçekleri yanlış yorumlama ve bu yorumu devrim için gerekli çabaların tamamı olarak gösterme olarak da belirebilir. Bu çıkarcı ve hale göre davranan oportünizm, uzlaşmacı olabilir veya sosyal şoven olabilir.

DİRENİŞ HALİNDEKİ KÖYLÜLER
— Köylü eyleme hazırdır, yeter ki...—

inanmaktayız. Çünkü inandığımız tabiat kanunlarına göre toprağa düşüp te filiz veren bir tohumun geri nesil bırakmak için kendine mahsus bir ürün vermek zorundadır...» Konya - Ermenek'ten 18 köylü.

«Bizler bu yola başımızı koyduk. Mücadelemiz emekçilerin, sömürülenlerin kurtuluşunadek devam edecek, Buna inanırız... Emekçiler kurtulmadıktan sonra dertler bitmez...» Konya - Bozkır'dan İki köylü.

«Politikanın iktidar savaşı olduğunu birçok arkadaşlar da anlamış durumdadırlar. Bu gerçeği çekinmeden söyliyenler bu ülkenin hakiki aydınlarıdır. Ülkenin kalkınmasından yana olanlardır. Kendi çıkarlarını savunan politikacılar bu gerçeği söylemezler... Hiçbir şeyden habersiz kalmışız. Uyarılmak şarttır. Bu işlerde halk eğitilmeli ve öğrenim şarttır... Daha geniş bilgi verirseniz ben de çok sevineceğim...» Konya - Ereğli'den bir köylü.

«Ben bu durumları içinde yaşadığım için siz agabeylerimden iyi biliyorum ama fakirlik içinde kıvrandığım için elimden birşeyler gelse de gelmiyor...» Konya - Ereğli'den bir köylü..

«Bulgaryadan çıkan macurlara hane başına 250 dönüm toprak veriyor anadolu çocuklarını da yüzüstü süründürüyor. Bizim babalarımız bizim dedelerimiz o vatana kanlarını döktüler de o gavuru öyle sürüp çıkardılar...» Konya - Seydişehir'den bir köylü.

«Şu dünyada ne varsa bizim alın terimiz, göz nurumuzdur. İnsan eliyle yapılmış ne görüyorsak bizim nasırlı ellerimizin eseridir, ama yine de birimiz tok hepimiz açız bu neden söyliyeyim..» Karaman'dan bir köylü.

Sanıyorum yukarıdaki örnekler köylülerin kurtuluş için çırpındığını ve bir yerlerinden yardım beklediğini yeteri kadar açıklığa kavuşturmaktadır. Bu yardım işi kişisel olmaz, olamaz. Olsa da olumlu sonucu ulaşılamaz. O halde ciddi bir örgüte gereklilik vardır. Bu örgüt kurulur ve etkili olmaya başlarsa halkın kendi sorunlarında bilinçlenmesi kolaylaşır. Bu örgüt sayesinde hem emekçiler bir araya getirilmiş olur, hem de onlardan yana olan aydınlar bu örgüt yoluyla halkı aydınlatma görevini yapabilirler.

Örgütün biçimi :

Ülkemizde işçi kesimi ayrı ayrı da olsa bazı örgütler içerisinde toplanmışlardır. Ayrıca devrimci çizgide bir kuruluşa da sahiptirler. Bunların yanı sıra 1969'da bir de İşçiler Birliği kuruldu. Üzerinde durmamız gerekli kesim köylülerdir. «Ne yapmalı» sorusuna hiç düşünmeden «köylüleri örgütlemeli» diyebiliriz. Bu konuda halktan yana olan aydınlara çok büyük görev düşmektedir.

Önce bu gereksinmenin halkın uyanık kesimlerinde duyulması, yani böyle bir kuruluşun gerekliliğinin duyulması, söz konusudur. Köylülere bunun gereği anlatılmalıdır. İşte bu görev köylüden yana olan, çıkarı onunla birlikte olan okumuş aydınlara düşmektedir. Önemli olan köylülerin canlılaşmasıdır. Okumuşlar bu canlılaşmada yardımcı unsurlardır. İlk hareket yaratılabildiği, yani gereksinme duyurulabildiği takdirde en önemli adım atılmış olacaktır.

Bundan sonra gelen örgütleşme sürecidir. Bu süreçte de gene okumuş halk çocuklarına görev düşmektedir. İlk dönemlerde fiilen yönetim kurullarında da görev alarak kendi çıkarları için girişecekleri eylemlerde onlara yardımcı olabilirler. Sonraları, eylemler köylülerin kendileri tarafından yapılmalıdır.

Ülke çapında geniş eylemlerde bulunabilecek bir örgütün merkezi olması söz konusudur. Çünkü Türkiye'nin yönetim yapısı merkezidir. Haklar merkezi yönetimden elde edileceğine göre, merkezden yönetilen güçlü bir örgüt daha etkili olur. Türkiye Öğretmenler Sendikası ya da son şekliyle Türkiye İlkokul Öğretmenleri Sendikası biçimine benzemekle birlikte köy ünitelerinin özelliğinden ötürü değişiklik gösterir. Tabanı köyde olan, ilçenin aracılığıyla genel merkeze bağlanan **Türkiye Köylü Birliği,** bir bütünlük içinde bulunabilir. Örgüt genişledikçe ilçe merkezleri ve köy şubeleri arasında ilişkiyi sağlamak ve etkinliği artırmak için **bölge merkezleri** kurulabilir. Demek ki genel merkez, bölge merkezleri, ilçe merkezleri ve köy şubeleri olmak üzere dört kademe söz konusudur. Her kademe kendi içinde bağımsız olmakla birlikte, üst kurulların kararlarıyla bağlanabilirler.

Yukarıda da açıklandığı gibi, böyle bir örgütün adı **TÜRKİYE KÖYLÜ BİRLİĞİ** olabilir. Böylece ismi ile de köylülerin bir dayanışma birliği olduğu kolayca anlaşılır. Bu örgüt önce canlı noktalardan kurulmaya başlanabilir. Genel merkez ilk önce kurulur. Her kademede çoğunluk köylülerde bulunmalıdır. Yani yönetim kurullarında çoğunluğu köylüler almalıdır.

Örgüt kurulduktan sonrada okumuş halk çocuklarına birtakım görevler düşmektedir.

Bu görevleri sıralarsak:

a — Halka dönük ve daha önce kurulmuş olan dernek ve sendikalardan sözü edilen birliğe maddi ve manevi desteği sağlamak için çaba harcamak ve birliğin canlı doğmasını, görevini etkin olarak yapmasını kolaylaştırmak.

b — Fiilen bir kampanya açarak okumuş aydın halk çocuklarının maddi desteğini sağlamak ve zamanlarını köylerde değerlendirerek köylülere kurulan bu örgütün yararlarını anlatmak.

c — Basın yoluyla halkın uyarılması için gerekli çabayı harcamak, ayrıca basının bu konuda desteğini kazanmak. Gerektiğinde sırf birliğin yaygınlaşmasını sağlamak amacıyla özel yayınlarda bulunmak.

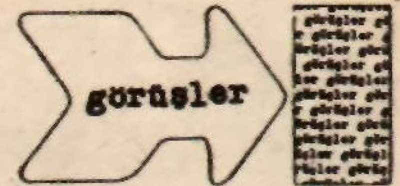
d — Toplumcu tüm üniversite gençliğini **Türkiye Köylü Birliği** için çaba harcamaya çağırarak onların canlılıklarından yararlanmak. Böylece köye kadar uzanarak köylülerin canlılaşmasını sağlamak.

Sonuç

Türkiye'de köylü kesimi asırlardan beri hep aynı biçimde son planda düşünülegelmiştir. Onların sorunlarına yönetimi elinde bulunduranların eğilmesi de düşünülemezdi. Hiç kimse baltayı ayağına bile bile vurmaz. Eğer yöneten sınıf işçi ve köylülerin dışında ise, elbette yongayı kendine yonacak; bu büyük kütleyi uyandırarak ayağına baltayı vurmıyacaktır. Bunun için bu kesimin düşünülmesi ve dertlerine çarenin bulunması gene kendileri tarafından olacaktır.

Köylüden ve işçiden yana olması gereken aydınlar onların arasına girmek ve sözü edilen örgütün kurulması konusunda çaba göstermekle ilk adımı atmış olacaklardır. Bu ilk adımdan sonra örgütün kurulması ve üyelerini bilinçlendirmeye başlaması işi gene de ilk anda onlardan yana aydınlarla olacaktır. Aslında bu çabayı göstermek kendi kişisel çıkarlarımız için de gereklidir. Yazının başlangıcında bu gerekliliğin nedenleri üzerinde uzun uzun duruldu.

Görünüşe göre aydınların yaşantısı köylünün yaşantısından farklı görünüyor ise de, aslında üretim araçlarını elinde bulunduranlara göre bir zıtlık içerisinde değildir. Kaldı ki köylüler, bizlerin anaları, babaları, kardeşleri ve akrabalarıdır. O halde bu çağ dışı yaşamdan kurtulmak için herhalde analarımızla, babalarımızla, kardeş ve akrabalarımızla birlik olmalıyız. Onlar ki, Türk köylüsü ve işçisidirler. Onlar ki, asıl değeri yaratanlardır. Elbette onlardan yana olacağız. İnsanlık anlayışımız bunu gerektirir. Kişisel çıkarımız bunu gerektirir. Ayrıca bizler bu fakir fukara halkın sırtından alınan vergilerle okuduk. Onlara vergi borçluyuz. Bu borcu ancak onları canlandırarak ödiyebiliriz.

Emperyalizm can çekişirken...

Can çekişen kapitalizm (emperyalizm) artık kıskaç içine alınmış durumdadır. Sosyalizme doğru uygun adım ilerleyen dünyada sancılar vardır, sancılar büyümektedir:

Emperyalizmin beslediği yavrular kriz geçiriyor. Yeni gömlek gerek engereklere. Sömürücüler «eskiden olduğu gibi yaşayamaz ve yönetemez» bir durumdadır. Türkiye bir ulusal bunalım içine girmiştir ve bunalım sürüp gidecektir. Bir yazar «kuklacının ipleri kestiğinden» söz etmektedir. Kuklacı kendi derdine her gün biraz daha düşmekte, oynattığı kuklalar sapır sapır dökülmektedir. Çünkü emperyalizmin beline dünya proleteryası sopayı indirmiştir. Emperyalist ülkelerde grevler alıp yürürken, Vietnamda, Laosta, Ortadoğuda emperyalizm ve yardakçıları şamar oğlanına dönerken yine de ihtiyatlı olmak gerekiyor. «Engereğin çok bulunduğu yerlerde bu yılanı geceleyin avlıyarak öldürürler. Isırmasına engel olmak için ayaklara yılan dişlerinin geçemiyeceği kalın ayakkabılar giyilir» Biz henüz bu aşamada değiliz. Demir disiplin altında sağlam bir örgütlenme yok. Entellektüellerimiz laf yarışından baş kaldıramıyorlar. İşçi ve köylülerle kolkola olmak, onlarla özdeşleşmek «anlık» olarak kalmakta devam ediyor. (Toprak ve fabrika işgalleri dışında veyahut o bölgede yetişen ürünün piyasaya çıkarma zamanları dışında devrimin ve eylemin motörü durumunda bulunan yığınlara gidilmiyor.) Oysa, (A) harfi olmalıdır bu. Her şeyin başı sonu emekçi yığınlarla örgütlenip özdeşleşerek çalışmak, bilinçlenme sürecini hızlandırmak.

Türkiye'de, sözün ona çoğunluk(!) olan sömürgenler kabine buhranına düştükten sonra, onların alternatifi (gerçek alternatifi) olan güçlerin emekçi yığınlarını eyleme girmeye hazır duruma getirmeleri (evvelce ihmal edilmiş bulunan) yağınlar bilinçlendirme işlemlerine girişmelerinin zamanıdır.

«Politika sanatı (ve bir devrimci için görevlerinin doğru olarak anlaşılması) şartları ve proletaryanın öncüsünün iktidarı ele geçirebileceği anın, iktidarı alırken ve aldıktan sonra işçi sınıfının ve proleter olmayan emekçi yığınların yeteri kadar geniş tabakalarının yeterli desteğinden yararlanabileceği anın; ve iktidara geçince gittikçe daha geniş emekçi yığınlarını eğiterek ve kendine çekerek egemenliğini genişletebileceği anın tam ve doğru olarak değerlndirilmesini gerektirir.» (Lenin, Devrim Stratejisi, s. 50)

İstifa etme hürriyetleri bile olmayan, bağlı bulundukları «kamarilla» tarafından güçlerinin tükendiği son noktaya kadar USA markalı kaval çalınarak oynatılan ve yönetilen sömürgenlerimiz sıfırı tüketmişlerdir. (**Kamarilla,** herhangi bir yetkili kişiyi perde arkasından yöneten kimseler anlamında ispanyolca asıllı bir sözcüktür). Kamarilla, bir efendinin iki haremi durumunda olan AP-CHP ikilisini birbirine dayandırarak oynatmaya devam edecektir. (Tıpkı bitkinlikten birbirine yaslanan ihtiyar sütçü beygirleri gibi). Ne var ki emperyalizm çembere girmek üzeredir, kıskaça alınmıştır. Kamarillanın mensup bulunduğu şebeke akrep gibi intihar edecektir

Son olarak Lenin'e kulak verelim yine:

«İktidar mücadelesinde proleteryanın örgütten başka silahı yoktur. Burjuva dünyasındaki anarşistçe rekabet altında ayrı düşmüş, sürekli olarak yoksulluğun, köleliğin ve dejenerasyonun «derin çukurlarına» gerilere itilmiş olan proletarya, ancak marksizm prensipleri üzerinde İDEOLOJİK BİRLİĞE ULAŞARAK ve çalışan milyonlarca insanı işçi sınıfı ordusu halinde kaynaştıran MADDİ ÖRGÜT BİRLİĞİ'nin yardımıyla kaçınılmaz biçimde yenilmez bir güç haline gelebilir ve gelecektir.»

(Bir Adım İleri, İki Adım Geri, s. 254).

ENDER KAMİL BOYACI
(Öğrenci - Gebze)

V. İ. Lenin üstüne

Ant'ın 162. sayısında, bu köşede, adını vermeyen bir okur «devrimcinin sözlüğündeki «Lenin'in gölge resminden söz ediyor, bunun bir «özlemcilik» ve «düşçülük» olduğunu belirtiyordu. Hemide «Devrim» ne Lenin ile başlamış ve ne de Lenin'le bitmiştir.» diyordu. Burada bir kez duralım. Adını vermeyen okur bence yanılgıya düşüyor. Neden ki, Büyük Ekim Devrimi yeryüzünde başarıya ulaşmış ilk emekçi - köylü - asker sosyalist devrimidir. Önemli olanda budur. Diyeceğim Marx ve Engels'in önerdiği, salık verdiği ilk devrimdi bu. Bu devrimin başı ise V. I. Lenin'di.

Sözkonusu gölge resim şu anlamı taşır:

Kitleleri uyandırmanın, sınıf bilincine vardırmanın ancak onlara yönelmek ve birlik olmakla mümkün olacağını. Sonra bu gölge resim babamız hayrına konmamış oraya. Bu kitleye konuşan Lenin'in gerçek bir görüntüsünden alınmıştır.

Asıl anlatmak istediğim, V. I. Lenin'in resimlerinin de bizi aydınlatacak nitelikte olduklarıdır.

Ne yapmalı öyleyse?

Lenin'den yalnız «NE YAPMALI?»yı değil, öteki yapıtlarınıda iyice okumalıyız. Birde unutmayacağımız uğraşıda O'nun resimlerinede «alıcı» gözle bakmaktır!

Bu yazımı 100. doğum yıldönümünde yüce eylemciye, ve tüm dünya Halklarının kurtuluşlarındaki öncüye adıyorum.

İSMAİL KAHRAMAN
(Frankfurt/Main)

Ortadoğu Devrimci Çemberi güçleniyor

Kürtler de siyonizme karşı savaşacaklar

11 Mart günü Irak radyoları Irak Merkez Hükümeti ile Irak Kürtleri arasında bir anlaşmaya varıldığını yaymışlardır. Irak Cumhurbaşkanı Ahmed Hassan El Bekr'in Irak halklarına sunduğu 15 maddelik anlaşmaya göre Irak'ın kuzeyinde bulunan bölgede müstakil bir Kürt hükümeti kurulacaktır. Bağdat Merkezi Hükümeti içinde ve orduda *Kürtler nüfus oranına göre temsil edileceklerdir.* Cumhurbaşkanlığı yardımcılığına bir Kürt getirilecektir. Geçici Anayasa'ya **«Irak halkı, Arap ve Kürt olmak üzere iki ayrı millete mensup insanlardan oluşur»** şeklinde yeni bir madde konacaktır. Kürtçe, Arapça ile birlikte Irak'ın resmi dili olacaktır.

General Bekr ayrıca Hükümetin Kürt isyanına katılan sivil ve asker bütün Kürtler için genel af ilan ettiğini bildirmiş, Kürtlerin bütün ihtiyaçlarının karşılanacağını *belirtmiştir.*

General Bekr'e bir mesaj gönderen Irak Kürtlerinin lideri Molla Mustafa Barzani ise şunları söylemiştir:

«Kürt meselesini demokratik ve barışçı bir şekilde çözen tarihi bildirinizden ötürü Kürt halkı kitleleri ve Kürt Demokrat Partisi adına, şahsınızı ve Irak halkını kutlarım.

«Bu tarihi vesileyle, Kürt halkının, düşmanlarına karşı yürüttükleri mücadelede Arap milletini destekleyeceğini temin etmek isterim. Bildiride yer alan, Irak halkının tamamının, yani Arapların, Kürtlerin, Türklerin ve diğer azınlıkların çıkarlarını korumak ve barışı sağlamak amacına yönelmiş tedbirlerin uygulanmasında, Baas Partisi ve milli otorite ile kayıtsız elbirliği yapmaya söz veriyoruz».

Bilindiği gibi Irak Kürtleri Kuzey Irak'ta uzun yıllardan beri kıyasıya mücadele etmekteydiler. Bugün Kürtler değişik *aşiretlere bölünmüş olarak* Ortadoğu'nun çeşitli yörelerinde, Doğu Anadolu, Kuzey Irak ve Suriye, Batı İran, Azerbeycan gibi bölgelerde yaşamaktadırlar.

Kürtler bu yörelerde hiç bir zaman bağımsız bir devlet kuramamışlardır. Bu da daha çok aşiret reislerinin ve aşiretlerin aşırı bireyci tutumlarından dolayıdır. Osmanlı İmparatorluğu zamanında Kürtler, 1823, 1853, 1877 ve 1880 yıllarında isyan etmişler, fakat hiç bir sonuç elde edememişlerdir. Sultan Abdülhamit artan Kürt baskısını hafifletebilmek ve Kürtleri kontrol *altına alabilmek amacıyla* Hamidiye birliklerini kurdurmuştur. Fakat aşiret reislerine verilen hediyeler yüzünden bu birlikler yozlaşmış ve sonra da dağılmıştır. Bu birliklerin silahlarını alan Kürtler dört bir yöreye dağılmıştır. Bu arada 1914 Sarıkamış bozgunundan sonra emperyalist Amerika'nın da teşviki üzerine kendi devletlerini kurabilmek amacıyla Ermeniler, bu yörede 600.000 Kürdü öldürmüşlerdir. Sevr Anlaşması sırasında emperyalistler bir uydu Kürdistan Cumhuriyeti kurmak istemişlerdir, ama bu da bir so*nuç vermemiştir. Bu dönemde* Kürt kitlelerden kopuk Kürt aydınları sürekli olarak kağıt üzerinde bir Kürt Hükümeti kurmak için çalışıp durmuşlardır.

Kürtler I. Dünya Savaşından sonra 1925, 1930, 1938 yıllarında Türkiye'de (Şeyh Sait İsyanı, İhsan Nuri İsyanı, Dersim - Tunceli - İsyanı), 1920, 1930-32 yıllarında Irak'ta, 1920 ve 1932 *yıllarında da İran'da isyan etmişlerdir.* Bundan sonra toplu ve düzenli olarak mücadeleyi sürdürenler daha çok Irak Kürtleri olmuştur. Irak Kürtlerinin direnişlerinde sonuca varmaları ve uzun süre dayanabilmelerinin nedeni Irak'taki hükümetlerin zayıflığındandır.

Irak Kürtleri önce Hayva (Umut) adlı bir parti kurmuşlardır. *Bunu* 1943'de *kurulan* Kürt Gençlik Komitesi izlemiştir. Sonraları bu Komite ile Umut Partisi'nin gençlik kesimi birleşip Irak **Kürt Demokrat Partisi**'nin ilk çekirdeğini oluşturmuştur. Daha sonra kurulan *Kürt Demokrat Partisi*, Kürtlerin bulunduğu bütün bölgeleri içeren bir Kürt devleti değil de, Irak'ta bir Kürt hükümeti kurmayı, emperyalizme, gerici hükümetlere karşı çıkmayı ve Irak Kürdistan'ın bağımsızlığını elde etme amaçladığını belirtmiştir.

Irak Kürtlerinin hareketi Şeyh Ahmet ve Molla Mustafa Barzani kardeşlerin 1943 yılında Süleymaniye şehrinden kaçıp isyan etmeleri ile yeni bir döneme girmiştir. Mücadele bundan sonra sürekli olarak silahlı mücadele şeklinde devam etmiştir.

Bu arada 15 Aralık 1945'te İran'ın Mehabad şehrinde bir **«Kürt Halk Hükümeti»** kurulmuştur. Fakat bu hükümet uzun süre yaşayamamış ve Rusların Azerbeycan yöresini terketmelerinden sonra İran Ordusu bu hükümeti dağıtmıştır. Molla Mustafa, Haziran ayına kadar dağlarda savaşmış, sonra Rusya'ya gitmiş tir. Irak Kürtleri de Irak Hükümeti'nin *ordu*suna iki yıl daha dayanabilmiş, Şeyh Mahmut'un ağzından Irak

---

Bugün ABD ve uşakları Hindiçini'nde tarihin en barbar metodları ile bağımsızlık savaşlarını ezmeğe çalışmaktadır. Amerikalılar halk savaşlarına karşı **«özel savaş»** taktiklerini geliştirmeğe çalışmakta, üçlü bir askeri kampanya yürütmektedir.

a) Sürekli bombardımanla ekonomik faaliyetleri felce uğratmak, her türlü çöküntü ortamını yaratmak,

b) Özel güçler adını taktıkları anti - gerilla gruplarıyla köyleri basmak, yak*mak, köylüleri yıldırmak.*

c) Köyleri, toplama kamplarına benzer belli merkezlerde toplamak. Buralarda asimilasyon ve pasifikasyonu gerçekleştirmek.

En barbar yoketme, jenosid metodlarıyla yürütülen özel savaş, halk savaşını daha da körüklemekte, kitlelerdeki bilinci daha da bilemektedir. Bunun kanıtı, Laos'ta 15 yıldır süren kurtuluş savaşıdır. Son örneği ise, Küpler Ovası'nda kazanılan yeni zaferdir. Aşağıda Laos başkenti Vientyan'daki Neo *Lao - Haksat* (Laos Vatan Cephesi) temsilcisi albay Soth Pethrasi ile yapılan bir konuşmayı sunuyoruz. (Africasia Dergisi'nin 15 mart 1970 tarihli sayısından):

● Laos Güneydoğu Asya'nın merkezinde bulunan bir ülke... Stratejik durumunun önemi Fransız ve Amerikan sömürgecilerin gözünden *kaçmadı. Laos halkının* 1945 Ekim'inden beri sürdürdükleri direnme savaşını kazanmaları ihtimali kuvvetli. Ulusal kurtuluş savaşınızın önemli adımlarını anlatır mısınız?

— Savaşımız iki etaptan meydana gelir. Fransız sömürgecileri faşist Japonlar

---

Emperyalizm çökmeden Alman sorunu çözülemez?

Faruk Pekin

Tarihi Erfurt şehrinde başlıyan Doğu e Batı Almanya pazarlığı son günlerde ünya politik çevrelerini en fazla ilgilendiren ir konu olmuştur.

Almanya sorunu, II. Dünya Savaşı'ndan eri tartışılmaktadır. 1949 yılında iki ayrı Alman devleti kurulunca, emperyalist Amea, Batı bölgesini NATO içine alabilmek için çok uğraşmış, 1952 yılında Rusya'nın iki bölgeyi bir seçimle birleştirme» şeklindeki çözüm yoluna bile karşı çıkmıştır. Neicede Batı Almanya NATO'ya alınmış, Demokratik Alman Cumhuriyeti ise Batı Almanya'nın NATO camiasına girmesinden bir hafta sonra saldırgan NATO Paktı'na karşı kurulan Varşova Paktı'na girmiştir.

Bu dönemden sonra Demokratik Alman Cumhuriyeti'nden gelen her türlü «Federal Almanya» önerisi, Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni tanımak istemeyen emperyalistler tarafından reddedilmiştir. Batı Almanya'nın sürekli olarak emperyalist Amerika tarafından silahlandırıldığını gören Demokratik Avrupa Cumhuriyetleri ise iki ayrı devletin varlığını kabul etmişler ve bunu savunmuşlardır. Sonraları, gelişen «barış içinde bir arada yaşama» ve silahsızlanma ilkelerinin ışığında hazırlanan ve Orta *Avrupa'yı nükleer silah*lanmalardan tecrit etmeyi amaçlayan «Rapaçki planı» bu iki devleti epey meşgul etmiştir.

1958 yılında verilen bu tekliften sonra 1964 yılında bu teklifin biraz daha pratik şekli olan «Gomulka planı» ortaya atılmıştır. Emperyalistler, Gomulka planı'nı da reddetmişlerdir. Ve bu sorun emperyalistlerin elinde bir pazarlık konusu olarak bugüne kadar Avrupa politik tartışmalarının gündeminde kalmıştır.

20 yıldan beri, Doğu Almanya'nın Rus işgali altında olduğunu kabul eden Batı Almanyadaki egemen sınıf partileri. Demokratik Alman Cumhuriyeti ile temasa bile geçmezlerken, Federal Almanya'nın yeni Başbakanı Willy Brandt, 14 Ocakta yaptığı bir konuşmada, Doğu Almanya'da başka bir devletin varolduğunu kabul ettiğini açıklamıştır. Brandt'ın «bir millet, iki devlet» tezi emperyalistler tarafından büyük saldırıya uğramıştır.

Fakat Willy Brandt'ın bu tezi Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni de memnun etmemiştir. Çünkü bu tez ile birlikte Brandt, bir millet içindeki iki ayrı devletin iktisadi, sinai ve kültürel ilişkiler kurabileceğini, fakat De*mokratik* Alman Cumhuriyeti yabancı bir devlet olmadığından, onunla diplomatik ilişkiler kurulamayacağını ifade etmiş ve Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin sınırlarını tanıma meselesinde kararsız gözükmüştür. Oysa Demokratik Alman Cumhuriyeti Oder - Neisse sınırlarının Federal Almanya *tarafından* tanınması için direnmektedir.

Şimdi Erfurt şehrinde dünya politik sahnesinde «Ostpolitik Doğu Politikası» diye bilinen Willy Brandt'ın görüşü tartışılmaktadır. Fakat Erfurt şehri bu defa yeni bir karara sahne olmayacaktır. Bilindiği gibi Erfurt'ta daha önceleri Çar Aleksandır I ile Napolyon arasında görüşmeler olmuş, Martin Luter bu şehirde yaşamış, en önemlisi Alman Sosyal Demokrat Partisinin 1891 yılında bu şehirde yaptığı *bir toplantıda ünlü «Erfurt Programı»* ortaya çıkmıştır.

Emperyalist Amerika'nın müttefiki olan ve son yıllarda mali durumunu düzeltip, yeni yeni emperyalist planlara girişen Federal Almanya ile sosyalizmi kurmak için çırpınan Demokratik Alman Cumhuriyeti arasında tutarlı bir çözüm yolu beklemek hayalcilik olacaktır. Emperyalistlerin her türlü maceracılık peşinde koştukları ve Batı Almanya'yı bir silah deposu haline getirdikleri bu günlerde, bu *iki devlet arasında gerçekçi bir çözüme gidi*lemez. Alman halkının birleşmesi ancak emperyalizmin ortadan kalktığı bir dünyada gerçekleşecektir. Bunun için Erfurt Görüşmeleri, diplomatik yakınlaşmadan ötede, yeni ve gerçekçi bir çözümyolu getirmeyecektir.

IRAK'TA BAŞARIYA ULAŞAN KÜRT GERİLLACILARI
— Şimdi hedef: Emperyalizm ve uşağı İsrail —

Hükümeti'ne teslim olduklarını bildirmişlerdir.

Kürtler daha sonra sürekli olarak örgütlenmeye gitmişler, kendi yörelerinde fiili olarak kendi kendilerini idare etmeye neral Kasım başa geçince onu başlamışlardır. 1958 yılında Gedesteklemişler, ama mücadeleye de devam etmişlerdir. 1963 yılında Baas Partisi başa geçince Kürtler çok zor bir durumda kalmışlardır. Önce ülkedeki komünistleri ve ilericileri öldüren Sosyalist Baas Partisi, daha sonra bu faşist yöntemi Kürtlere tatbik etmiş, yalnız bir dönemde 167 köy bombalanmış, 634 Kürt öldürülmüş, 1500'e yakın insan yaralanmıştır. Fakat Kürtler mücadeleyi bırakmamışlar ve daha sıkı örgütlenmeye girişmişlerdir. Şubat 1964'de Barzani ile Arif arasında bir silah - kes anlaşması imzalanmıştır.

Bu dönemden sonra Kürtler sürekli olarak Irak merkez hükümeti ile anlaşma yollarını aramışlardır. Her anlaşmaya varıldığı sanıldığı dönemde Irak hükümeti tekrar Kürtlerin üzerine yürümüş, Barzani aşireti ile Baradost aşiretini birbirine düşürerek Kürtlerin mücadelesini bastırmaya çalışmıştır. Fakat Iraklı Kürtlerin mücadelesi her geçen gün biraz daha destek kazanarak bugünkü başarıyı elde etmiştir.

Irak Merkez Hükümetinin Kürtlere karşı olan tutumu artık eski günlerdeki uyutma politikasından çok farklıdır. Hükümet artık «Kuzey Meselesi» olarak değil, **«Kürt meselesi»** olarak koymaktadır meseleyi. Kürt Demokrat Partisi, General Bekr'in ağzından tam bir meşruiyet kazanmıştır. Şovence karşı çıkılan Kürtçe, artık resmi dil olmuştur.

Baasçıların iktidara gelmesinden sonra bütün güçlerini yitiren Irak Komünist Partisi, Kürtlerin son mücadelelerini hep desteklemiş, Barzani ile aynı masaya ❍ ❜ıp, onun varlığının kabul edilmesinin Kürt meselesinin çözümü için tek çıkar yol olduğunu savunmuştur. Fakat bu arada IKP, Barzani'nin İran'la şüpheli ilişkileri olduğunu, hatta emperyalistlerden para alabileceğini belirtmiştir. Bu husus ayrıca son Irak darbesinden sonra da ifade edilmiştir.

Bugün Irak'ta petrol güçleri hakimdir. Amerikan ve İngiliz emperyalizmi bu bölgedeki petrol çıkarlarını daha uzun yıllar sürdürebilmek amacıyla her türlü tertibi tezgahlayabilmektedir. Irak'ta emperyalizme ve onun uşağı satılık iktidarlara karşı, Ortadoğu'yu ateş bölgesi haline getiren siyonizme karşı Irak halklarının ortak cephede savaş vermeleri gerekmektedir. Kürtlerin kendi yörelerinde emperyalizme ve onun maşası siyonizmine karşı açacakları savaş **Ortadoğu Devrimci Çemberi'ni** güçlendirecektir. Ve ancak, Irak Kürtlerinin emperyalizme karşı açacakları bu savaş ve bu alandaki direnişleri Barzani'ye yapılan bütün suçlamaları somut olarak yokedebilecektir.

Irak Merkez Hükümeti ile Irak Kürtleri arasında varılan anlaşma gerçekte yeni değildir. Bu anlaşmanın görüşmeleri Irak'ta yapılan son darbe teşebbüsünden hemen sonra başlamış ve bu sonuçlar alınmıştır. Bundan önce Irak Hükümeti ile Irak Kürtleri arasında üç anlaşma yapılmış, ama hiçbiri de sonuç vermemiştir. Bunlardan, eski başbakanlardan Dr. Bazzaz'ın tasarısı bugünkü anlaşmaya en yakın olanıdır. Anlaşmalar sırasında Barzani kendilerine yöneltilen yukarıdaki suçlamaları 3 Şubat 1970 tarihli **Medeniyet** Gazetesi'nde şöyle cevaplandırmıştır: **«Biz emperyalizme karşı savaşan ve halkımız için bağımsızlık isteyen devrimcileriz. Hasmımız olan Hükümete karşı bile olsa, emperyalizmin ve siyonizmin düzenlediği bir darbede yerimiz olamaz. Biz namuslu savaşçılarız. Böyle kirli işlere alet olmayız.»**

Bugünkü anlaşma Irak Hükümeti ile Irak Kürtleri arasında geçici bir çözümyolu olacaktır. Gerçek anlaşma ancak, **«ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı»** ilkesinin gerçek anlamda uygulanabildiği dönemde olacaktır. Irak Kürtlerini şimdi anti - emperyalist bir mücadele beklemektedir. Eğer bu anlaşmayı ortak bir anti - emperyalist ve sınıfsal mücadele izleyemezse, Irak Kürtleri düşledikleri hayatı hiçbir zaman göremeyeceklerdir. Irak Demokrat Partisi'ni, bilimsel sosyalizmin ışığında büyük görevler beklemektedir. Irak Demokrat Partisi, ancak marksist - leninist bir parti olabildiği ölçüde bugünkü başarısı gerçek bir zafere dönüşebilecektir.

YORGACİS
— Kendi metodunun kurbanı —

Yorgacis neden öldürüldü ?

BAŞPİSKOPOS Makarios'a yapılan suikast teşebbüsünden sonra eski içişleri bakanı Polikarpos Yorgacis'in öldürülmesi Kıbrıs'ı yeniden karıştırmıştır.

MAKARİOS'un ölümünden sorumlu tutulan ve evi polis tarafından korunan Yorgacis, gazetelerin bildirdiğine göre bir telefon ile randevuya çağırılmış ve gittiği yerde öldürülmüştür. Yorgacis'in ölüm haberi Kıbrıs'ta yeni olaylara yol açmıştır. Eski EOKA'cılardan olan Yorgacis'in mensup olduğu «milli cephe» üyeleri Yorgacis'in intikamını almak için sağa sola saldırmaktadırlar.

ŞÖVENİST olan ve CIA'nın emrinde çalışan «milli cephe» mensuplarının son tedhiş faaliyetleri iyice artmıştır. Geçen sayımızdaki Kıbrıs yazımızda belirttiğimiz gibi emperyalizm Kıbrısta her türlü yeni girişimi göze alabilmektedir.

YOGACIS'in ölümünden Makarios'u sorumlu tutanlar da vardır. Makarios'u destekleyen ve asgari programlarında bağımsız Kıbrıs, azami programlarında ise ENOSIS yer alan güçlerin kendileri için engel teşkil edebilecek olan Yorgacis'i öldürtebileceği söylenmektedir.

ÖNEMLİ olan Yorgacis'in ölümündeki polisiye nokta değildir, emperyalizmin bugün Kıbrıs'ta oynamak istediği oyunlardır. Kıbrıs, yakın günlerde emperyalizmin kesin bir darbe yiyeceği Ortadoğu'da çok önemli stratejik bir yer olmaktadır. Emperyalizm Ortadoğu meselesinde her türlü oyunu tezgahlayabileceği bir Kıbrıs istemektedir ve bütün çabaları bu amaca yöneliktir. Bu nedenle emperyalizmin Kıbrıs'ta her gün yeni olaylar yaratması şaşırtıcı olmamalıdır.

NİTEKİM Avrupa basını, Amerika'nın desteğiyle Yunanistan'daki albaylar cuntasının Kıbrıs için özel bir plan hazırladığını açıklamıştır. Bu plana göre Kıbrıs'ta Cumhurbaşkanı suikast yapılmak suretiyle tasfiye edilecek, Kıbrıs'taki «solcu» Rumlar da, Yunanistan'da olduğu gibi temizlendikten ve sindirildikten sonra «Enosis» ilan edilerek Kıbrıs Yunanistan'a bağlanacaktır. Nitekim Dışişleri Bakanı Çağlayangil de, Yunanistan'ın «Enosis» hazırlığında olduğunu belirtmiştir. Sovyet Büyükelçisi ise, bu tehlikenin ortaya çıkması üzerine Çağlayangil ile görüşmüş ve görüşmeden sonra Sovyetler Birliği'nin «Enosis»e kesinlikle karşı olduğunu açıklamıştır.

Laos'ta "Özel Savaş„a karşı "Halk Savaşı„

tarafından ülkemizden kovulduktan sonra, İkinci Dünya Savaşı sonunda 12 Ekim 1945'te bağımsızlığımızı ilan edebilecek duruma geldik. Birkaç ay sonra Fransız sömürgecileri yeniden geri gelerek, bu kez faşist Japonlara karşı müttefik kuvvetlerin savaşını bahane ettiler. Esas amaçları ülkemizi tekrar ele geçirmekti. «Lao İssara», yani «bağımsız Laos» cephesini kurduk. Bu cephenin savaşı başlarda çok zordu. Fakat zaferlerimizin başlaması sonucunda Fransızlar, 1954 Cenevre anlaşmasını imzaladılar. Bu anlaşma Laos'un bağımsızlığını, bütünlüğünü ve tarafsızlığını kabul ediyordu. Fakat Fransızların yenilgisinden kısa süre önce, Amerikalılar Laos'un içişlerine açıkça karışmak ve ülkeyi ele geçirmek isteklerini belirtmişlerdi...

Savaşımızın ikinci devresi 1954'den bu günedir. Bugün Amerikan saldırganlarına karşı onbeşinci direnme senesindeyiz. İkinci kurtuluş savaşımızın maliyeti daha yüksek. 17 Mayıs 1964'de Prens Suvanna Fuma'nın bağımsız bölgelerin bombalanmasını istemesi üzerine ABD bu bölgelerde hava akınına başlamıştır. O gün bu gündür, hemen hergün bombardımana devam edilmiştir. Bombaların yanısıra hasatı bozmak ve halkı aç bırakmak için kimyasal bombalar kullanılmıştır. İki yıldır bombardıman yoğunluğu dört misli artmıştır. Size bir - fikir vermek için bağımsız Laos bölgesi üzerine atılan bombaların sayısının, Demokratik Vietnam Cumhuriyeti'ne bombardıman durdurulmadan önce atılanların dört misli olduğunu söyleyeyim. Yedinci filonun uçakları devamlı Laos üzerindedir. Bağımsız bölgelerdeki hayat çok zordur. Halk tabii sığınaklara yerleşmiş, ormandan avladıklarıyla yaşamaktadır. Okullar gece açıktır ve tarlalarda gece çalışılmaktadır. Son birkaç ay içinde yeni bir durum gelişmiştir. Bombardımanlara paralel olarak CIA'ya doğrudan bağlı General Meo Vang Pao tarafından yönetilen **«özel kuvvetler»**in seferleri ile karşı karşıyayız.

Uzman Amerikalıların yönetimindeki çok sayıda Tayland'lı askerle desteklenen bu kuvvetler, Jarea bölgesinin Kieng Kunang ve Kang Kay gibi birkaç kentine saldırmışlardır. Emperyalistlerin Laos ve Tayland'ta özel savaş (special war) taktiğini gittikçe yoğunlaştırdığını, dozunu artırdığını herşey ispat ediyor. Onlar, özel savaşla bir tahrip savaşını geliştirmeye çalışıyorlar. Bombardımanlar ve askeri saldırılarla bu bağımsız bölgenin halkını hırpalamak, yoketmek yada kolayca kontrol edebilecek merkezi bölgelerde toplamak istemektedirler. Ayrıca çok dikkat ettikleri birşey de bu savaşın «gizli» olmasıdır. Barbarlıklarını gizliyorlar.

● Laos halkının milli kurtuluş cephesi 1950 Ağustos'undan sonra Lao Issara cephesi, 1956 Ocak'ından sonra da Vatan Cephesi (Neo-Lao-Haksat) adını almıştır. Bu cephelerin birleşimleri üzerine politik ve etnik açıdan bilgi verir misiniz?

— Ulusal savaşımızın başında Issara Cephesi adlı bir cephe kurmuştuk. Bu cephe, değişik etnik grupları içeriyordu. Ekseriyeti Lao Loum (yani ovada oturan Laoslular), Lao Teung (yani vadi ve dağ yamaçlarında oturanlar) ve Lao Soung (yani yüksek dağlarda oturan Laoslular)dan oluşuyordu. Bu üç grup, Laos'un içinde bulunduğu 60 değişik etnik grubun içinde azınlık kalır.

1950'ye doğru bu cephenin yeteri kadar geniş olmadığını gördük, 1956'da toplanan konferansta Issara Cephesinin adını Laos Vatan Cephesi olarak değiştirdik. Bu genişleme isteği siyasal bir adımdı. 1956'ya kadar cephemizde birleşmeyen etnik grupların katılmasını sağladık. 1968'de kabul ettiğimiz politik program, bütün halk tabakaları ve etnik azınlık gruplarınca kabul edilebilir. Bu cephenin üyesi olmak için tek şart vardır: Vatansever, anti - emperyalist olmak.

● Şimdiye kadar ulusal birliğin sağlanması için **sağcıların, tarafsızların ve N. L. H.'nin üçlü hükümet kurmaları, 1954 ve 1962'de ABD ve kuklaları tarafından iki kere sabote edildi. Prens Suvanna Fuma tarafsız bölgeyi, ABD'nin yoketme savaşına terk etti. Vient yan Hükümeti ile aranızda diyalogun boşuna olacağını düşünmüyor musunuz? Diyaloga devam etmenizin sebepleri nelerdir?**

— Benim Neo Lao Haksat'ın temsilcisi olarak burada bulunmam, 1962 Cenevre anlaşmasının kararlarına uyan NLH'nin iyi duygularına delildir. 1962 Cenevre anlaşması, bütün taraftarlarımızın ulusal birlik devleti içinde toplanması hakkını tanır. 1 Nisan 1963'te tarafsız dışişleri bakanına suikast yapmışlardır. Bu kişi Cenevre anlaşmasını imzalamıştı. Bu canice davranışlar NLH bakanlarının ve bağımsız bakanların Vientyan'ı terkine ve bağımsız bölgeleri kazanmaya itmiştir. İyi duygularını ispat, ilerdeki birliği korumak ve diğer Laos'lularla iyi bağları korumak için NLH Vientyan'da bir temsilci bırakmıştır. Yalnız Amerikalılar ve onların Vientyan'daki kuklaları barışın ve anlaşmaların geri gelmesine karşıdır. Laos'un barışı ve tarafsızlığı için çalışmak isteyen bütün partiler ve bütün Laoslu vatanseverlerle güçbirliğine hazırız.

(Konuşmayı yapanlar, Yves Nisad ve E. Velere, marksist - leninist VLR Grubu üyeleri)

AST OYUNCULARI ASAF ÇİYİLTEPE'NİN MEZARI BAŞINDA
— Onun koyduğu ilkelere ihanet ediliyor —

Devrimci bir tiyatro nasıl yozlaştırılıyor?

...Bir emekçi, neden sendikaya girer, yurdunun sorunları üstüne kafa yorar, bunu sanatçılarımız bilmek zorundadır...

«... Ülkesinin hangi yollardan, nerelere gideceğini, bunlardan hangisinin toplumun yararına olacağını, bilim adamları kadar değerlendirmek durumundadır sanatçılarımız...»

Asaf ÇİYİLTEPE

Emperyalizm ve işbirlikçileri, yedi yıldanberi devrimci kavga veren Ankara Sanat Tiyatrosu'na da el atmış ve sudan bahanelerle AST'ın gerçek sahipleri olan sanatçıların işlerine son verdirtmişlerdir.

1963 yılında Asaf Çiyiltepe ve arkadaşları tarafından kurulan AST, sahnelediği devrimci oyunlarla kısa sürede kitlelerden hakettiği ilgiyi görmüş ve devrimci çevrelerce benimsenen bir tiyatro olmuştur. Çiyiltepe'nin ölümünden sonra da, devrimci sanatçılar tarafından tiyatrodaki devrimci atılım geliştirilmiş, bu arada 40 bin lira sermaye ile kurulan tiyatro 1968'de bir milyon lira sermayeli bir anonim şirkete dönüştürülmüştür. Şirket hissedarlarından Koç Burroughs'un eski muhasebecisi Bülent Akkurt, ölümünden sonra Çiyiltepe'nin de hissesini ele geçirerek yönetimde tek söz sahibi haline gelmiştir.

Anlaşmazlıklar ve çelişkiler de bu dönemde başlamış ve AST'ta çekişen iki grup ortaya çıkmıştır.

1) Tiyatronun gerçek sahibi olan çalışanlar, ve

2) Tiyatro olayından para kazanmayı amaçlıyan sermayedar tüzel yada özel kişiler.

AST'ın en güç dönemlerinde çok az para karşılığında tiyatrolarını güçlendirmek için gece gündüz çalışan sanatçılar, bu dönemde emeklerinin karşılığını talebetmişler ve işverenden toplu sözleşme hükümlerinin uygulanmasını, fazla mesailerinin ödenmesini istemişlerdir.

Hisselerin yüzde yetmişbeşini elinde bulunduran şirket temsilcisi Bülent Akkurt bu taleplere **«31 Mart'ta personelin işine son vermeyi şirketimiz uygun görmüştür,»** karşılığını vermiş ve basına olayı üç-beş kuruş fazla kazanmak isteyen sanatçıların kaprisi şeklinde yansıtmıştır.

İpler kimin elinde?

Bütün seanslarında kapalı gişe oyun gösterme olanağındaki AST'ın patronunun bu davra*nışının nedeni ekonomik olanak*sızlıkların çok ötesindeki baskılardır? Anlaşmazlıkların kökeni, toplu sözleşmenin uygulanması tartışmalarından daha öteye varmaktadır?

Çiyiltepe'nin ölümünden sonra. Bülent Akkurt, Türk Amerikan Dış Ticaret Bankası'na hisse senedi satmak istemiş, bunu öğrenen sanatçılar, Akkurt'u protesto ederek, böyle bir davranış karşısında hiçbir oyuna çıkmayacaklarını bildirmişlerdir. Toplu direniş karşısında Akkurt bir geri dönüş yapmış, *kendisinin yanlış anlaşıldığını,* hisse senedini bankaya değil, arkadaşı olan müdür muavinine satmak istediğini bildirmiş, bu konuda da itirazla karşılaşınca, önerisinden vazgeçer görünmüştür. Ne var ki, söylentilerden bir süre sonra da Amerikan Türk Dış Ticaret Bankası'nın reklamları AST'ın fuayesinde

Kültür alışverişi mi, kapkaç ticareti mi?

Geçtiğimiz yıllarda Sovyetler Birliği Hükümeti ile Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti arasında varılan anlaşmaya uygun olarak, zaman zaman Türk sanatçıları Sovyetler Birliği'ne gitmekte, konserler vermekte yada gösteriler yapmaktadır. Buna karşılık Sovyetler Birliği sanatçıları da, aynı anlaşma çerçevesinde, Türkiye Dışişleri Bakanlığından vize alabilirlerse, arada bir Türkiye'ye gelmektedirler.

Bu tip anlaşmaların asıl amacı, halkların kültürel değerlerinin birbirine tanıtılması, kardeşlik duygularının geliştirilmesidir.

Ne var ki, Sovyetler Birliği sanatçılarının Türkiye'ye gelişi, bu espride olmamaktadır.

Türk sanatçıları Sovyetler Birliği'nde devlet tarafından ağırlanır ve konserleri ciddi devlet organizasyonları içerisinde verilirken, Türkiye'ye gelen Sovyet sanatçılarının ağırlanması ve konser organizasyonları tamamen «özel sektör»e bırakılmıştır. Bu kültür anlaşmasından yararlanan birtakım özel konser organizatörleri, meseleyi sadece ticari açıdan alarak kasıtlı şekilde dejenere etmektedirler.

Bunun en son örneği, Azerbeycan halk sanatçısı Zeynep Hanlarova'nın İstanbul'da verdiği konserlerdir. Hemen belirtelim ki, konseri organize eden Arkon Firması'nın organizasyonu ne kadar ticari görünüşlü ise, Zeynep Hanlarova'nın konserde takındığı tavır, ister kendi isteğiyle olsun, ister organizatörlerin empoze etmesiyle olsun, bir halk sanatçısına yakışmayacak niteliktedir.

Son zamanlarda Türkiye'de Azeri türkülerinin moda olduğunu gören organizatör, davetiyeleri astronomik fiyatlarla satılan ve «halk»tan kimsenin gidemediği, sadece mutlu azınlığın izliyebildiği konseri, ikinci defa tekrarlatıp bir voli daha vurmak için, 1,5 saatle sınırlamıştır.

Sahneye pırıl pırıl dekolte kıyafetle ve mini etekle çıkan Zeynep Hanlarova'yı dinleyicilere takdim eden organizatör, bir piyasa şarkıcısını lanse edercesine, bütün dinleyicilerin nefretle karşıladıkları ukalalıklar yapmıştır. Organizatör, bir ara işi, «Kâmuran Akkor'un okuduğu Reyhan şarkısının hakikisini Zeynep Hanım'dan dinleyeceksiniz» derken adeta rakip gazinoya vurmaya çalışan bir gazino patronu tavrı takınmıştır.

Dinleyiciler Zeynep Hanlarova'dan tamamen Azeri türküleri dinlemeyi beklerken, hiç gereği olmadığı halde, bir sanat münekkidinin bestelediği ve kendisine ithaf ettiği bir besteyi okumuştur. Aslında bu bestenin Zeynep Hanlarova için değil, çok önceden piyasa için bestelendiği, fakat kendisine öyle kabul ettirildiği de daha sonra öğrenilmiştir.

Misafir sanatçının kendi halkının müziği dışında da müzik icra etmesi mümkündür. Ama «halklar arası kültür alış verişi» söz konusu olduğuna göre, okuması gereken, herhalde piyasa için bestelenmiş bir şarkı değil, Anadolu halkının bir türküsü olmak gerekirdi...

Konserin bitimi ise tam bir skandal olmuştur. Şan Sineması'nda birbuçuk saatlik sürenin dolduğu ve başka bir programın başlayabilmesi için dinleyicilerin salonu terketmesi gerektiği bildirilince protesto bağırışları yükselmiş, bunun üzerine özel organizatör mikrofona koşarak, «Efendim telaş etmeyin... İki gün sonra bir konser daha organize ettik. Biletleri kapıda satılmaktadır. Şimdiden yerlerinizi ayırtınız» çığırtkanlığıyla infiali ticari amaçları lehine istismar etmeğe kalkışmıştır.

Tam bir Beyoğlu saz salonu havası içinde geçen konser, bir «kültür alışverişi» değil, tamamen birtakım aracıların ve açıkgözlerin kapkaç ticareti görüntüsünde sona ermiştir. Bu şekildeki organizasyonlar, Türk ve Sovyet halklarının kültür yoluyla yakınlaşmasını sağlamak şöyle dursun, aksine soğukluğu artırıcı olmaktadır.

Konserlerin böyle organize edilmesindense, hiç yapılmaması, «halkların kardeşliği» bakımından herhalde çok daha yararlı olacaktır.

ASAF ÇİYİLTEPE
— AST'ı niçin kurmuştu? —

boy göstermeye başlamıştır. Hatta, bankanın AST'a büyük krediler verdiği dedikoduları da ısrarla dolaşmağa başlamıştır.

Söylentilerle birlikte, her gece kapalı gişe oynayan «Eskici Dükkanı»nın gösterileri, haftada iki seansa düşürülmüş, buna karşılık bir oyunda en çok kırk seyirci toplayabilen «Sınırdaki Ev» adlı karşı devrimci oyunun seanslar artırılmıştır.

Zararda olduğunu söyleyerek toplu sözleşme hükümlerini uygulamayan eski Burroughs muhasebecisi Bülent Akkurt'un kâr eden devrimci bir oyun yerine, tutmayan bir karşı devrimci oyunu ısrarla sahnelemesi, anlaşmazlığın daha da büyümesine yolaçmıştır. Akkurt'un karşı devrimci tutumu Dostoyevski'nin **Harp ve Sulh**'ünü kadronun bütün ısrarına rağmen sahneye koydurtmaması ile iyice su yüzüne çıkmıştır.

Ödenmeyen mesailer

Bir yandan devrimci oyunların sahnelenmesini engellemeye çalışan patron Bülent Akkurt, öte yandan da sanatçısından gişe memuruna kadar bütün emekçileri sömürmeye devam etmekte ve en doğal haklarını tanımamakta direnmektedir.

AST personeli bugün 300 ile 1800 lira arasında brüt ücret almakta, buna karşılık her hafta tatil yapmaksızın arka arkaya 14 oyun oynamaktadır. Maaşlar ise ödenmesi gereken tarihten en erken 20 gün sonra dağıtılmakta, fazla mesaiden ise bahis bile açılmamaktadır.

Ti - Sen'e bağlı 34 kişilik AST kadrosunun işverenden talepleri ise şöyledir:

1) Oyunların değişik kadrolara oynatılması suretiyle, bir sanatçının haftada dokuz oyundan fazla oynamaması,

2) Dokuzun üstünden oyuna çıkan sanatçıya fazla mesai ödenmesi,

3) İş kanununun emekçiye tanıdığı ayda asgari iki gün tatilden, personelin yararlanması,

4) Ücretlerin en geç bir hafta içinde ödenmesi,

5) Ücretlerin artırılması.

Bütün bu taleplerin karşılanması ise işverene ayda 12 bin liralık bir külfet yüklemektedir. Ekonomik imkanlarının bu talepleri karşılayamıyacağını iddia eden işverenin, kapalı gişe oynayan bir oyunun seanslarını artırmaması ve gecede 40 seyirci toplayabilen bir karşı devrimci oyunu ısrarla sahnede tutması, gerçek niyeti açığa çıkarmaktadır.

Sermaye çevreleriyle yakın ilişkileri olan Bülent Akkurt, mensup olduğu sınıfın kodamanları tarafından baskı altında tutulmakta, emperyalizmin organı Amerikan Türk Ticaret Bankasınca da kredi yardımına boğulmaktadır. Oyun açıktır. Emperyalizm bir devrimci sanat ocağına daha el atmıştır. İşbirlikçileri eliyle bu devrimci sesi boğmaya çalışmaktadır. Ama devrimci sanatçıların sesini boğmak sanıldığı kadar kolay değildir, bütün engellere rağmen, her alanda olduğu gibi bu alanda da direniş sürdürülecektir.

AST'ta GREV

Türkiye Tiyatro İşçileri Sendikası (TİSEN) AST'ta grev kararı almış ve şu bildiriyi yayınlamıştır:

«Sendikamızla Ankara Sanat Tiyatrosu (AST) arasında 1968 yılında imzalanan toplu iş sözleşmesi 1969 Ekiminde sona ermiş ve yeni sözleşme için görüşmeler başlamıştı. Fakat AST işvereni sendikamızın hiçbir teklifini kabul etmemek ve uzlaştırma kurulu kararını da reddetmek gibi olumsuz bir tutum içine girdiğinden, grev zorunlu hale gelmiş, sendikamızca grev kararı alınarak işyerinde ilan edilmiş bulunmaktadır.

«AST'taki sanatçı ve diğer üyelerimizin tek bir vücut halinde greve gideceğini anlıyan işveren, birtakım oyunlara girişmiş ve bütün işçilerin işine son vereceğini bildirerek işyerini kapatma tehdidinde bulunmuşmuştur.

«Haklarını almak için sonuna kadar mücadele etmeye kararlı olan üyelerimiz, kanun uyarınca zorunlu olan 6 günlük sürenin sona ermesiyle, grevin bir an önce uygulanmaya başlaması için hazır beklemektedirler.»

Kul Ahmet Esin Afşar'ı Dava ediyor

Aşık Kul Ahmet, kendisine ait olduğunu belirttiği «yok yok» türküsünü izinsiz okuduğu için şarkıcı Esin Efşar hakkında 100 bin liralık tazminat davası açacağını bildirmiştir. Şarkıcı Afşar'ın bu türkü ile büyük ün yaptığını ve kendisinden «bayan yoh yoh» diye bahsettirdiğini belirten Aşık Kul Ahmet şöyle konuşmuştur.

«Benim türkümle hem şöhrete ulaştı hem milyonlar kazandı. Benim bunda payım var, varsın okusun ama bir yerde beni de düşünsün, kendisine bunu söyledim ancak aradan altı ay geçti ses yok. Sabrım tükendi. İstanbula gider gitmez hakkında 100 bin liralık tazminat davası açacağım.»

Aşık Kul Ahmet'in de Türkiye halkının da aslında Esin Afşar türünden sanatçılardan alacağı kuşkusuz 100 binlerin üzerindedir. Halk türkülerini kendilerine benzetip, para vurmanın ve ulusal sanat yutturmacalarının bedeli bu kadar ucuza ödenemez.

Hısar Film yarışması

IV. Hisar Kısa Film Yarışması 24 - 28 Haziran 1970 tarihleri arasında Robert Kolej de yapılacaktır. Yarışmaya en son kayıt ve film teslim tarihi 17 Haziran 1970 dir. Yarışmaya 8 yada 16 mm. sesli yada sessiz, konulu, belge veya karton filmler katılabilecektir. Yarışmada derece alacak filmlere şu ödüller verilecektir. 8 mm. Bronz Burç ve 1500 TL. Robert Kolej Öğrenci Birliği ödülü. 16 mm. Bronz Burç 2500 TL. Robert Kolej sinema kulübü ödülü. Ayrıca Sinema kulübü ikincilik ödülü olarak 8 mm. de 500 TL. 16 mm. de 1.000 TL. vereceğini açıklamıştır. Sinema Kulübü en iyi karton filme de 500 TL. ödül koymuştur.

Bu konuda Robert Kolej Sinema Kulübü P.K. 8 Bebek İstanbul adresinden tamamlayıcı bilgi almak mümkündür.

LENİNİZMİN İLKELERİ, Josef Stalin, Sol Yayınları, 192 sayfa, 10 Lira — **Stalin'in 1924 Nisan başlarında Sverdlov Üniversitesi'nde verdiği konferansları bir araya getiren «Lenininizmin İlkeleri» ve ayrıca 25 Ocak 1926'da Sovyetler Birliği Komünist Partisi Leningrat Örgütü'ne sunduğu «Leninizmin Meseleleri» adlı broşürden oluşmaktadır. Stalin bu eserlerinde «Leninizm, emperyalizm ve proleter devrimi çağının marksizmidir. Daha tam ve doğru bir ifadeyle, leninizm, genel olarak proleter devriminin teori ve taktiği, özel olarak proletarya diktatörlüğünün teori ve taktiğidir» tanımını verdikten sonra Leninizmin tarihi kökleri, metod, teori, proletarya diktatörlüğü, köylü meselesi, milli mesele, strateji ve taktik, parti, çalışma stili, sürekli devrim meselesi, proleter devrimi ve proletarya diktatörlüğü, proletarya diktatörlüğü sisteminde parti ve işçi sınıfı, bir tek ülkede sosyalizmin zaferi meselesi, sosyalizmin kuruluşunun zaferi için mücadele konularını işlemektedir. Stalin'in bu eseri, leninizmi öğrenmek için başvurulacak en önemli kaynaklardan biridir.**

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!, (Dünya komünist hareketi ideolojik mücadelenin ünlü belgeleri), Bilim ve Sosyalizm Yayınları, 404 sayfa, 20 Lira — **Bu belgeler, Çin Komünist Partisi adına parti ideologları tarafından kaleme alınmıştır; sosyalist ülkeler arasındaki ideolojik çatışmada Çin'in, Çin devlet adamlarının tavrını ve resmi görüşünü ortaya koymaktadır.**

100 SORUDA EKİM İHTİLALİ, Kenan Somer, Gerçek Yayınevi, 400 sayfa, 15 Lira — **1917 Ekim İhtilali'nin tarihi köklerinden hareketle, yeryüzünde ilk defa sosyalist bir toplumun objektif kuruluş şartlarının gerçekleşmesine kadar uzanan bir dönemi ele almaktadır. İşçi hareketinin marksist teoriyle birleşmesi, yeni tip bir devrimci parti teorisi ve böyle bir partinin kurulması, emperyalist çağa uygulanmış yeni bir devrim teorisi, burjuva demokratik devriminin sosyalist devrime dönüşmesi, otokrasiye ve kapitalizme karşı mücadelede işçi sınıfının öncülüğü gibi meseleleri inceleyen kitap sosyalist devrim teorisinin gerçekleşme meselelerine ışık tutmaktadır.**

Ümmetçi M. Ş. Eygi hakkında ifşaat!

SON aylarda tam bir **«skandallar şatosu»** haline gelen Bugün - Sabah tröstü, geçtiğimiz hafta iki büyük darbe daha yemiştir.

AP Ortak Grubu'nda Son Havadis yazarlarından İstanbul Milletvekili Tekin Erer, öteden beri kuyruk acısı bulunan Mehmed *Şevket* Eygi hakkında bir açıklamada bulunarak, halen hapishane kaçağı olarak yurt dışında bulunan Bugün - Sabah tröstünün patronu Mehmet Şevket Eygi'ye Müslüman Kardeşler Teşkilatı tarafından 350 bin dolar (3,5 milyon lira) toplandığını ve bunun 8 Mart 1969 tarihinde Cidde'de Hollanda Bankası tarafından 86473/4936 numaralı dekontla Münih'te Commerzbank A.G.'ye Mehmet Şevket Eygi adına postalandığını söylemiştir.

Bu açıklamanın gazetelerde yeralması üzerine, Mehmet Şevket Eygi, durumu kurtarmak üzere gazetesine bir yıldırım telgraf çekmiştir. Gazetenin 20 Mart 1970 tarihli sayısında sürmanşet olarak verilen telgrafta Eygi, **«Şerefsizler! Hepinize Meydan Okuyorum!»** başlığı altında şöyle demektedir:

«Şahap Tan gibi, Ramazan'da içki içip sonra müslümanlık taslayan binbir sabıkalı, beynelmilel bir casus ve dolandırıcıya millet kesesinden para verdirerek ve yalan malzeme temin ederek aleyhimde ilk kelimesinden son kelimesine kadar iğrenç iftiralardan ibaret bir paçavra neşrettiren ve sonra onu delil gösterip arkamdan havlayan şerefsiz küfür eşkiyasına yıldırım **telgrafla ilk cevabımdır.**

....

«Alçakça iftiralarınızın her birinin cevabını bomba gibi patlatacağım!

«Allaha şükürler olsun, Mehmet Şevket Eygi'nin yüzü akalnı açıktır.

«Bu yıldırım telgrafla şerefsizlerin yüzüne bu kadarcık tükürebiliyorum. Asıl cevabım şiddetlisini sonra görecekler.»

Telgrafta adı geçen Şahap Tan, Bugün Gazetesi'nin eski fıkra yazarlarındandır. Eygi müessesesinin bütün girdisini çıktısını bilen Şahap Tan, kendi iddiasına göre, Eygi'nin yahudilerle el altından anlaşması ve bir takım kirli işlerinin anlaşılması üzerine Bugün'den ayrılmış, bir **«vatan borcu»** olarak, Eygi'nin kirli çamaşırlarını ortaya döken bir de kitap yayınlamıştır.

«Bugün'ün Dervişi Mehmet Şevket Eygi kimdir? - Belgeler» adını taşıyan kitapta, Şahap, Tan, eski patronunun doğumundan bugüne hayatını didik didik etmekte, zengin müslümanları **«din mücahidi»** kisvesi altında dolandırarak Bugün Gazetesi'ni kurduğunu ve daha sonra Sabah Gazetesi'ne de sahip çıktığını, bu arada el altından da Yahudilerle anlaşarak Yahudi firmalarından çok sayıda ilan temin ettiğini, ancak mahkumiyet yedikten sonra yurt dışına kaçtığını, yurt dışında da Aramco'dan ve gerici islam rejimlerinden büyük maddi yardım gördüğünü olay ve belge zikrederek açıklamaktadır. İşte, Tekin Erer'in Meclis'te açıkladığı 350.000 dolarlık belge de, Şahap Tan'ın kitabından alınmıştır.

Şahap Tan'ın kitabında yeralan belgelerden önemli birisi de, Eygi'nin bir kaçakçılık şebekesine dahil olduğunu gösteren vesikalardır.

Bu vesikalardan anlaşıldığına göre, İstanbul'daki büyük turistik otellerden birinin sahiplerinden iki kişi ile bir milletvekili, bir kuyumcu ve Bugün Gazetesi Sahibi Mehmet Şevket Eygi, büyük bir kaçakçılık şebekesinin *ortaklarıdır*. Bunlar, bazı milletvekillerini ve polis yetkililerini, Avrupa'ya ve Suriye'ye sevkettikleri kadınlarla yatırarak kendilerine dokunulmazlık sağlamışlardır. Bunlar daima perde arkasında kalmakta, hiçbir zaman kaçak eşyaya el sürmemekte, işlerini telefon ve zula ile idare etmektedirler. Şebekenin Avrupa'daki işlerini de, İsviçre'de bulunan yahudi Jozef Redmann idare etmektedir.

Şebekenin adamları omuzlarında birer fotoğraf makinası ile turist kılığında Kapalı Çarşı'daki turistik eşya satan dükkanları dolaşıp döviz toplamakta, toplanan dövizler birkaç el değiştirdikten sonra Suriye'den, Almanya'dan ve İsviçre'den gelen kaçakçılara mal karşılığı teslim edilmektedir.

Bunlar o kadar nüfuzludur ki, kendilerini otelde ihbar eden bir garsonu deli diye tımarhaneye yatırmışlardır. Mektubun sonunda ise, muhbir, Şahap Tan'a şöyle demektedir: **«Bu işi İçişleri Bakanı veya Başbakan'la görüşüp halledemezseniz, hiçbir netice alamazsınız. Ya sizi yerler yada sizi suçlu çıkarırlar.»**

Kendi ifadesine göre, Şahap Tan; ihbar mektubunun doğruluğuna kanaat getirdikten sonra İçişleri Bakanı Faruk Sükan'dan basın müşaviri Hayat İlhan aracılığıyla randevu almış ve durumu izah etmiştir. Bakanlık tarafından İstanbul'da bu işle görevli şahısla temasa geçiririlen Şahap Tan, o görevli şahıs tarafından şebekeye satılmış, kendisinin bu işin içine girdiğini öğrenen şebeke ileri gelenleri tehdit ederek elindeki vesikaları almaya kalkışmışlar, iki defa da otomobille öldürmeye teşebbüs etmişlerdir.

Bu sırada şebekenin ortağı olduğu iddia edilen Bugün Gazetesi Sahibi Mehmed Şevket Eygi, 18.11.1968 tarihinde Şahap Tan'a bir mektup yazarak me*sele ile ilgilenmemesini, bu işle* ilgili mektubu kendisine tevdi etmesini, aksi takdirde büyük ihtilatlar çıkacağını bildirmiştir. Ayrıca, mektubun altına **«Bu hususta malumat istememenizi rica ederim»** diye de bir not düşmüştür. Böylece, Şahap Tan, *patronu Mehmet* Şevket Eygi'nin gerçekten kaçakçılık şebekesine dahil olduğuna, hattâ yahudilerle bu kirli işte ortaklık kurduğuna tam kanaat getirerek kendisine şu cevabı vermiştir:

«Son derece beni üzen, bir karanlık işler çeviren şebeke ile alakanızı tevsik eden mektubunuzu üzülerek okudum. Demek ki, senin de müslümanlığın yalanmış. Sen de bir şarlatanmışsın.

«O mektubun sahibi bana itimad ederek bir sır tevdi etmiştir. Bu mektubu sana değil, icap ederse mesul itimat ettiğim makamlara verebilirim. Sana hiçbir surette vermeme imkan yoktur.»

Şahap Tan mektubu vermediği için sık sık telefon ve mektupla tehditlere maruz kalmış, nihayet gazeteden çıkarıldıktan sonra tehditleri de göze alarak bastırdığı kitapta belgeleri yayınlamıştır.

Şahap Tan, ayrıca, kitabın sonunda, Mehmet Şevket Eygi'nin Max Fleum adında meskun beynelmilen Yahudi kaçakcı ile münasebette bulunduğunu bunu bilen «Zaptiye Ahmet» namındaki bir gencin de esrarengiz bir şekilde öldürüldüğünü açıklamaktadır.

Bu dehşet verici açıklamalarla dolu kilabu Mehmet Şevket Eyginin şimdilik tepkisi, yukarıda yayınlaşığımız «Yıldırım telgraf» olmuştur.

Ancak, Mehmet Şevked'in, sırf okurlarının gözünü boyamak için böyle kurusıkı blöfleri çok görülmüştür. Onun başlıca taktiği, bir açığı meydana çıkartıldığı takdirde, esasa hiç cevap vermeden laf kalabalığı ile karşı saldırıya geçmek, **«cevabı daha sonra vereceğim»** diyerek **«hafızai beşerin nisyan ile malul olduğu»**na güvenip, sonradan hiç o konuya dokunmadan meseleyi küllendirmektir. Kabine buhranı sırasında Bugün ve Sabah gazetelerinin ikiyüzlü yayını karşısında da aynı taktiği uygulamış, okuyucularını enayi yerine koyarak yine bildiğini okumuştur.

Ama bu defa aynı taktikle kamuoyunu uyutması pek mümkün olamayacaktır. Zira ortada en yakın adamlarından birinin açıkladığı belgeler vardır ve bu belgeler karşı belgelerle çürütülmedikçe, Eygi, hakkındaki ithamlardan kurtulamayacaktır.

Eygi'nin Marifetleri

BUGÜN'ün eski yazarı M. Şahap Tan'ın «Bugünün Dervişi» adlı kitabından:

Bazı okuyuculardan aldığım mektuplarda bizim niçin bekar olduğumuzu soruyorlardı. Ve gazetedeki hanım yazarla evlenilmesini iyi niyetle tavsiye ediyorlardı. (Söz konusu hanım yazar Şüle Yüksel Şenler'dir.) Bir gün bu mektuplardan birisini Şevket Eygi'ye gösterdim. Bana şu cevabı verdi:

— Bana yardım eden müslümanların ekserisi, kızlarını alacağım diye paralarını esirgemiyorlar. Eğer evlenirsem yalnız o kızın babası yardım eder, diğerleri etmezler, demişti.

●

Bilhassa fazla paraya sıkışıldığı zamanlar, Yahudilerden bahseden tefrikaları uzattıkça uzatıyordu. Ta ki, arzu ettiği fiyatı bulana kadar.

Benim «Dünyaya fahişe ihraç eden memleket İsrail» başlıklı bir yazım çıkmıştı. Buna buradaki Yahudiler de çok kızmışlardı. Bir hayli imzalı imzasız küfürnameler gelmişti. Üç gün sonra da gazetenin birinci sahifesinde baş sütunda şöyle bir haber çıktı: «Türkiye Orta Şark'a fahişe ihraç ediyor.»

●

Şevket hızını Anadolu'ya vermişti. Ağzı laf yapan, kendisine muti gençlerden acele bir ekip teşkil edip, abone ve yardım toplamak üzere Anadolu'ya gönderdi. Şu şifahi talimatı verdi: «Gittiğiniz şehir ve kasabalarla evvela kimlerle temas edeceğinizi biliyorsunuz. Camilerde cemaat dağılırken kimlere dikkat edeceğinizi ve neler konuşacağınızı da biliyorsunuz. Bu sloganlardan birisi de, «Şevket Eygi Bey, Hazreti Peygamber efendimiz gibi ekseriya zeytin ekmek yiyerek kifafı nefs eder» şeklindeydi.

haftanın karikatürü

Bugün'ün eski yazarı M. Şahap Tan'ın «Bugün'ün Dervişi» adlı kitabından:

Almanya'da kısa zamanda kendisine bağladığı saf bazı kimseler vasıtasıyla «Şevket Efendi hazretleri itikâfa çekildiler, bir müddet kimseyi kabul etmeyecekler» propagandasını da yaptırmayı ihmal etmemişti.

Fransa'da Paris'in Pigal semtinde birkaç gün günlünce Foli Berjer, Mulen Ruj, Lido gibi ünlü kabarelerde eğlendikten sonra doğruca Kan şehrine gitmiş, Osmanlı hanedanının veliaht mertebesindeki en yaşlı fertlerinden Şehzade Mahmet Şevket Efendi ile görüşüp hürmetlerini arzederek ellerini öpmüştü.

●

Yahudilerin düşmanı olduğunu iddia edip mukaddesatçı, milliyetçi zenginlerden para toplayıp gizlice de Yahudilerden hem açıktan, hem de ilan yolu ile paralar aldı.

...4 Eylül 1969 tarihli gazetenin 3. sahifesinde «İstanbul Reklam 5527» kaydıyla *çıkan «Herko» yahudi firmasının kapı* kadar ilanı.

●

Lozan'da hemen oteli terkedip Lago şehrine hareket etti. İstasyona yakın bir berbere girip evvela bıyıklarını kestirdi, saçlarıyla kaşlarını boyattı, bir mağazadan İsviçre'li erkeklerin giyindiği son moda elbise ve palto ile elbiselerini de değiştirdikten sonra, atladığı taksi ile adrese kolayca gitti.

Maddi bakımdan bir endişesi yoktu. Aramco'nun Avrupa'nın birçok merkezlerindeki şube ve ajanslarına, Mücahit Şevket'e yardım etmeleri için daha Suudi Arabistan'da iken direktif verilmişti. Bu Ajansların hiçbiri müslüman değildi. Hattâ içlerinde yahudi olanlar da vardı. Aramco'nun en büyük hisselerinin yahudi Roçild *ailesine ait olduğunu «Rabitayı İslamiye»* cemiyetinin idarecileri bildikleri gibi, «İhvanı Müslimin» teşkilatının idarecileri de bilmektedirler.

●

Şapka giyene kâfir deyip Paris'te şapka giyen, şarap haram deyip Cidde'de viski içen, domuz eti haram deyip Kan şehrinde otelde yumurtalı sosis yiyen, Fisebilillah hizmet ediyorum iddiası ile islamiyetin bütün düşmanlarından gazete neşriyatı ile şantaj yapıp para sızdıran, en ufak bir tehlike karşısında doğduğu vatanı terkedip, karnının doyduğu memlekete yaranmak için vatanını resmen inkar eden bu adamdan ne beklenirse, saf müslümanlarımız beklesinler.

ANT * Haftalık Dergi * Sahibi ve Genel Yayın Müdürü: DOĞAN ÖZGÜDEN * Sorumlu Müdürü: OSMAN S. AROLAT * Teknik Sekreter: İNCİ ÖZGÜDEN * İdare Yeri: CAĞALOĞLU Başmusahip Sok. Tan Apt. 10/11 - İSTANBUL * Tel.: 27 81 09 * P.K. 934 — Sirkeci - İSTANBUL * Dizgi ve Tertip: E S İ N MATBAASI ...

* Taşra Dağıtımı: HÜRRİYET DAĞITIM A.Ş.—Cağaloğlu-İstanbul, Tl.: 27 38 54 * İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE - Ankara Cad. 84 İSTANBUL Tel.: 27 89 49 * Abone Şartları: Yıllık 50 Lira, Altı Aylık 25 Lira, Üç Aylık 15 Lira * İlan: Santimi 25 Lira: Yayın ilanları, yüzde 50 indirimlidir * Tam sayfa yayın ilanları 1500, yarım sayfa 800 Lira'dır. * Küçük yayın ilanları kelimesi 75 Kuruştan kabul edilir